

— Nou ja, als je het mij vraagt, dan zijn visjes heel wat moeilijker aan de haak te slaan dan mannen!

BAGATEL 69

nr 94 - April 1969 / Humoristisch maandblad voor Heren / Ned. 1,50 guld. - België 20 F

MAANDBLAD
VOOR HEREN

Bagatel

Magazine

Nr 93 - MAART 1969

Prijs:

Nederland: 1,50 gulden
België: 20 frank

Verboden voor minderjarigen.

Verantw. uitg. en opsteller:

UITGEVERIJ ZONAS
J. Zoons
Stationweg 55
DEN HAAG

— Reeds overduidelijk voor
voor J.C. stelt de seksus reeds
het beest te binnen...

— Ja, maar ik heb er toch di
piet voor nodig!

HET PRUIKJE

Op haar sterfbed zag de vriend weduwe Kerkbroek haar zoon Bonifacius en al verteld tegen de dood sluisde ze:

— Jeegen-lief, ik ga nu naar Onse-Lieve-Heer en zal je al eens op de hoere achterlaten. Maar op een hoere behoort een vrouwe. Je zult dat moeten trouwen. Bekoof me dat je binnen een jaar in de echt zult treden met een deffig en knaagf meigje. Hierop bleef mama Kerkbroek de laatste adem uit, Bonifacius alleen leidend met zijn problemen.

Na was Bonifacius wel een sterke en brave jongeman, maar treven nogal simpel van geest. Godsverwachting opgewekt, had hij de vrouw altijd aantien als een product van de deivel, speciaal geschapen om de man niet alleen zijn krachten maar ook zijn kop te doen verliezen.

Doch zijn kamersden hadden hem echter al wel aan het verstand willen brengen dat de plaats die hij bij de vrouwe als de heil beschouwde, eigenlijk een heerlijk hemelje op aarde was voor de man, als daar wist hoe hij er zich toegang moest oot verschaffen.

Bonifacius' eenvoudige en naïeve geest kon zelfs echter niet snappen. Hoe kan iets zo tegelijkertijd heil en hemel zijn en ongelukkig!

Daar Bonifacius zich geen raad wist, trachtte hij de noties te raadplegen, die aldaar juist al de vraagstukken van het Kerkbroek-gaia op de meest voordelige wijze oploste.

De oude noties, want handvaarten anders juist tot het verliezen behoorden, was eigenlijk niet goed hoe hij het verstand van Bonifacius moest welken schadden.

— Ja, beste Bonifacius, zei hij tenaaiten, za behaafde malen zijn heel geschnaapt te hebben, terwijl zijn gedachten seete herinneringen opkwaamen. Je vraag is of een vrouwe de heil of de hemel heeft in machdij te beantwoorden. Het hangt van zoveel kinnigheden af, dat zelfs de eenvoudigste niet voldoende is om een in elke detail te verduipen. Want het sint dat het daar vaak naar warm toegaat heeft nog niet te bedunten dat het nog heil is, hoegendeel! Maar ealen, om je ook op het goede pad te zetten kan ik wel met gerust geweten vertellen dat vrouwen geboren zijn met een hemel. En zolang hij hawoond bligh daar een zakel eegelte, blijft die hemel doorgaans eeg hemel. Als er echter andere engeltjes opdagen om hem te komen hawoona wordt de hemel van heil!

— En hoe kan ik weten dat de hemel nog een hemel is? wilde Bonifacius witten.

— Wel, beste kind, als je een maagd hawt hem je zeker dat je in een hemel tontkoma.

Bonifacius knikte begripdend en voelde zich eenklaps zeker van zijn mak, want hij wist wat een maagd was! Zulke lave kniejes droegen in de groenak alpi de kanten. Maar natuurlijk waren die nog te jong om de zware verantwoordelijkheid van het hawelijk te dragen.

Zo ging Bonifacius op zoek naar een maagd van huwarte leeftijd en viel hij in de poezelge handen van de geslepen Tina.

Dingen die Tina kendes wisten heel veel over haar te vertellen, zoals bijvoorbeeld dat ze een peperkroon op haar rechterhal had, die haw haartjes altijd knieep bleven staan en dat ze een heemle schiedend hawte beest.

Maar dingen die dat witten vertelden dat niet, oedje te zich daarmee oill souden compromitteren.

Tina seil was begripdend met een temperament om de vange duivel op zijn moeder te laten roepen Bonifacius heeft ze nog een wonderlijke vijelen aan bekoorlijheden welke haar de deelliste vaak deud overloopen en haar rokke het spanen in de warm van twee halve maten waartussen men gemakkeijk een noot kon knien en op een steenwikkende wijnt over steen schoven. En werd zelfs grinnakend dat we er tanna gesnakt, er voor eerwig een blaie kleven, maar dat was natuurlijk een grove leugen, want had Tina op een wonderlijke vliegenvanger gekien.

Toen Tina voor de eerste maal haw poezelge scriptje reed Bonifacius' nek sloeg, was de kniee jongen tanna vertoekt. Tina stonde dadelijk na in het haweliks-aand, afweert om seene waerwaarde haw wel baderlijk de haw in hoogeren afgehande weertraaven het freuen. Bonifacius had gemakijk de voerwaarde gesteld dat zij hawerd per hawerd maagd moeg zijn. Tina kon niets nog niet voor sin per hawerd gamerden, maar Bonifacius leek so eesael dat zij wel dacht daerove een oplossing te vinden.

Er zijn echter zo van die dingen die eenwegelijk te hantillen zijn. Op een stakke onderbrek bevooreeld zet men nog lap, en een leder goet kan een dacht addieren. Doch hoe ze de hantingde van haw waterlijnd nog deze kleine weering moest geven bleef zelfs tot de voerwaad van het hawelk een onoplosbaar probleem.

En daar Bonifacius hij eik beoek haw stende aan zijn voerwaarde hantende, twijfelde Tina er geen oomblik aan of de jongeman was bij de vasmelding van haw bedrog onmedelkij de echtsheidig aanragen!

Ten einde raad hawche Tina de darpdokter en verelde hem haw moelkijheden.

— Bohl! grinnakte de dokter. Ik weet dat Bonifacius heel erg heijende is. Heult uw kroekje aan!

Voerachtigheidshele kroekje Tina zich aan naar daame, vleukterige eache-sea en wachte met popelind hart de komende gebewerassen af.

Zoud de dokter vooropel had gebeurde.

Ondanks zijn goede wil en verthendendheid sich een weg te banen naar de hemel, schen het wel of de arme Bonifacius zich de kop strende op het ijfteen Goudje.

De volgende morgen kessocht hij dadelijk de dokter en vertelde hem zijn aedakkig. Daar almeze Aardknap lechte in zijn beand.

— Wees niet oegens, knaakende hij Bonifacius. Zoud uw vrasste naar een naar mij. Ik zal die hawdpeel een voor u opeweren.

Tina werd onmedelkij naar de dokter gamenden.

— Na haw je niets anders te doen dan vrasveesd uw kroekje uit te laten! lachte dese, onderwij Tina's noije oplichtend en al zijn tijd nemend om de operatie eens vooraf te tamen en was de gevolgen hawen aanteen sijte.

Diedelke avond kwam Bonifacius in de hemel en het beval hem daar so goed dat hij er de game acht blef vertoeven.

Toen hij 's anderendaags onkruigde terug op zijn posthaven was gekomen, secht hij onmedelkij de dokter op een hem zijn dadkbaarheid te betuigen.

— Dokter, zegde Bonifacius. Ik kom u bedien. Het is zeer goed gegaan. Hoewel kan ik u schuldig!

Doch de gesandteer wilde zijn geweten niet hawwen en wipende elke beloning.

— Goed, antwoordde Bonifacius. Versus u niet wist dat ik u voor deze operatie betaald moet u toch zeggen hawvel ik u verschildig ben voor de kleine profkij die ik u hawd gebel!

DE TAAL DER HANDEN: Als ervarisrijke mannequin verklaart de aartsverleidelijke Anita Delma: «In de liefde is er niets welgepreken-der als de stilte». Onze kommentaar: Anita is weergekomen van Italië, het land waar men met de handen spreekt...

Wanneer de portefeuille leeg is... en de vrouw des huizes vol...

Hans Pingelwee was getrouwd, en zijn vrouw droeg de broek. Ze regerde met vaste hand het huishouden en haar man. Niet onterecht was haar vorstende blik, want Hans had wat moeite had zijn goddelijke luffichtheden uit te oefenen.

Hans hante wel een paar Mevrouw Pingelwee verheerlijkte drankgegronden. Sigaren rookte Hans alleen op straat. Kortom, hij lag met handen en voeten aan zijn wederzijds gebonden.

En toch was Hans zijn echtgenote niet graag verliet. Ze was een goet in het bekeken van de financiële kant van het huishouden en wel in die mate, dat ze op overvloedig vijf jaren er in gelukt was de ronde som van drieduizend gulden te sparen.

— Hans, zegde ze, we gaan naar de Azorenloot.

Hans had er niets op tegen. Ten eerste, indien het wel het geval was geweest, had hij zelfs toch niet laten Maken. En ten tweede, hijzelf doende van niet anders dan van de Azorenloot. Niet onwille van het blauwe water, de wolkende hemel en de palmboomjes, maar wel van de heer Frans godinnetjes, die op het strand geen gebreken van hun schoonheid hadden, en de doorgaans tot enkele lichte laperen.

Voor het eerst in zijn leven besaande Hans opecht dat ze een ernst-geleide had. Onmiddellijk deed hij de nodige stappen voor het bekomen van compenien en devien. Hij vergat ook niet in het gebied de zwaar bijengrachtigste vijfdeerde gulden van een zondaggeld in Mindele France mant om te zetten.

Zero, nu had hij noglijks een appeltje voor de doot naar sterke vrespen wel beoorlijke ogen, deende hant en een licht hart.

Het rechteer toeg alke voor waerde dagen naar Cannes.

Gelukkig was Hans zijn eerrijke pret goed te verhalen, ja beelde hij zelfs om enkele onneke Frans franka, en toch naar een aanrijt of een Ploud hant of te linnen veruen, wat Ploudre in een varentuure oogheend te stond.

In het koppel bleef de eerste dag van zijn verblijf te Cannes op het strand door. Onsedag de opwinding van Hans te beschrijven. Hij keek zich waarlijk de ogen uit de loep. Hij wist evenwel zijn zurede overwegrijheid naar vormd vrouwelijk schoon te verdoerde door een kunnende box van verdoerdheid voor meeder de vrouw te vuren.

Geen glorie leek guchit voor haar, en later vrede hij dat ze door een fra herije een goddelijke verdoerdheid zou opdoen, zodat Hans inner in volle een glorie te loken. Wel was maal verdoerde se also van lichte.

— Je moet licher been verdoerde, zegde Hans vrede. Dat moet je bestempeweet goed.

En de dinnas Ploudre liet zich voor eenmaal verdoerde. Om wat er in de zaterdag werd ze door een soort aanstank getroffen, en moest hoogdringde de beelkank opdoeken, waar se zich aanstonds te had lichte en doodziek de ogen sloot.

Hans had er op gerekend, en aligend verliet hij het land, wel wende dat zijn vrouw de ernstvolgende een niet onweten aan, want in de laatste verdoerde die hij haar in het ongebied had — zegende oer de alken van haar toeg te verdoerde — had hij een kochting aanopgevoerd gemengd.

Hans verdoerde in de donkere midden van Cannes, waar cabarets en bars het leven der heer ongewoon maakten. Hij aanpte van de lichte lichte lichte, kook voorrijke aller and en verdoerde zich lichte. Zijn een hant was wende niet te best naar hant het het andere moet meelopen.

Doch ondanks de peet verloor Hans het hoofd niet.

— Niet standhouden worden! mampelle hij. Er moet versnood nog een ander lichte gezogen worden... Kom, ik ga even een swoodluchtje scheppen. Dat zal me versnooden...

Hans wereldde op zijn gemakje naar de dansen, wadmde de kroel licht met volle teugen en, en wilde juist het hoogtepunt van zijn uitputtingen gaan beproeven, toen hij onverwacht voor een lakkaste braggelov stond. Enkel door de draperieën van een oopenstaand raam stroomde licht.

— Miljonairs weten toch waar het goed is, dacht Haren.

Toen hij dichterbij kwam, werd zijn oor door nacht musiek getroffen.

Wat moest het daarbinnen aangenaam zijn! Hans kon plots de verlichting niet meer zien om aan het venster te blijven klampen. Buiten de nachts tonen van de radio (overvol, was er niet het minste geluid te vernemen).

Plots dacht hij aan de zee, romantische verhalen van derde rangs-achtjens, die de wonderbaarlijke toevallige samenloop der omstandigheden beschrijven van een verlaten jeuggenoot in een verlaten wereld, tot deze — de held — zijn ideaal ontmoet.

Wilde het boek niet in de bus gestegen worden, dan moeten dergelijke beschrijvingen steeds op een aanmerkelijke suppelijge rustigen, en juist dan als het interessante culturele moet komen.

Hieru was geen mist. Het Phalaris had hem in twee jaar herwilt alles geleerd, was erin maar weer met om mee varen, de verveling te verrijgen, als een goetgevoel, mag het slopen oorspronkelijk. Alzo kon Hanz zich wel heel voornemen met welken maggen de gescheiden verrijde joecman zijn adaal. die natuurlijk een rijen zielele, dochter was, kare verveling van het aetijn of van lange nachten overvloed. Het was nochtan aping te oemmen dat te freten so in het doeter klevet, en dikwijls had Hanz zich voorgeleid wat hij in dergeleij oegheliken zou euvengien. In deze geelchuur was er natuurlijk geen aet plantje voor Phalaris oore.

En nu stond Hens voor elk geval, Gans Daen, ver van de beschaving, verlaten in de duinen. Alleen de vrouw gaf hem nog, doch die zou hij binnen enkele minuten wel vinden... Maar ja, dat laatste was nog niet lukt. Dat waren vrouwen zonder fantasie, alleen op de werelds voordelen berekend.

Hier school plots de draperie een weinig
sruigde en blakte in de halvekamer, die inge-
sicht was als het saloon was een of andere
dunne muur.

— Urvula Andreas] speak Heng halfuid
Mear narn, het was Urvula mit, doch het

... wel haar zuster wens.

Makken in het seizoen op een droog van een lange, brede dressen gelopen, prijken daar nu een verzameling kunstmatig het slechts half bekende schuimen van een onder het zinnen ingedroogde meute. Ze was enkel en een spijlen komstverhaal gekeld. Noodschijfde en in de gezin drier halvevaanden te vallen, maar het was op, evenals het meer om haar zusteren ingeknikt was, zodat de mantel zijden de smukheid dippesbonten oogen-... Hous' ademsgepfl ging zwaartwichtig op een naar en ik verwachte er niet eik oogen-

— Ja, zelfs man kan werkelijk niets in zijn
man handelen. Na elke maatsch. ligt hij over-
de reflex.

kien een die zijn hart op zijn lichamen over-
 spanning. Dat was het gedroomde figuurje, die
 ontbrekende schakel in het verband, dat God
 wist hoe, door welk toeval, zijn weg kruiste.
 Hij: lang na alleen maar van hem af of de
 vernietiging van doorgaan. Maar plots bedacht
 Hans zich, of het eindelijk wel zijn helden
 zou overtuigen, want voor het optreden
 wilde Hans maar één soort tekke, en die
 was voor alle maanden doodgewaand: Hij
 Hans twijfelde er niet aan, of voor hem lie-
 ren moest!

De maagd bewoog zich. Zo zij de aan-
wezigheid van Hans aan het venster ver-
moed had, had zij voorzeker niet gedaan
wat ze nu deed.

Vol bovallige grote richte te set van de estage op en richte de armen en benen uit, zodat de hromental nog eel doo de eelste racht van de schouders op be lichte weel schouders.

Hierin bevestigde al houding een vaagge zij-
gen een niet onbeslekt ontvangende te
konst vernietigen alvorens een lange, een
lange nacht van passieve ingetrokkenheid
sliep.

Het meisje deed echter meer. Ze richtte zich namelijk van de kazerneantel en ging dag voor een sprong staan. Ze schikte haar en door de haare, bestreek armen en been met een zijde en hield zich vervolgens op afstand van de kazerneantel, die ze wederom moest dicht te houden.

Bij deze verrukkelijke pastoraal vergaans afke voornachtgheid. Met een lichte sprong wipte hij door het rozen en stond men in de salen. Het meubilair, deuren, zich in de richting van het gerecht, de alveolen en een gel van angst kon alweer had. Maar als hand en been, werd gelukkig.

In een voortvooide poging van veront, d
alle levende wezens ragen te, dreven ha
ruwe lichamen zich tegen het rijn. Dit w
niet van aard Hanz' geroofd te kalmen
interceden).

— Kette, zegde Hans ponsief Ik wil helemaal geen leeuw herokkenen. Als moet je me beloven je ruitig te houden, want ook gehoren moeg, anders zal ik a tot moeg leedwonen verplicht zien geweld gebruiken.

Hazeu schrok zelf van zijn woorden. Ze waren geweldig, en lieten zo wit een boek gescreven.

En het was alomt in zijn woorden goed begrepen worden, want onmiddellijk hing haar schouwje slip in zijn armen. Ze zigde geen woord meer. Alleen haar ogen spraken taal.

— Verontschuldig me dat ik me niet
evenst aangedienst heb, zegde Hees op vrien-
dschappige toon. Maar ik wist dat U me
dan niet een welken ontzetting hebben, en
ik... ik wilde u spreken. Ik kon het werke-
lijk niet laten... U bent te goed!

Het moeste bijna verschrikkelijk te kosten.

— Hoe onschuldig! dacht Hana. Ik moet
waarschijnlijk een boest zijn om zo geweldig op
te treden.

En qua het meisje de troosten zegde hij:

— U heeft zich weer mij niet te schamen. Ik veroor U als een knaagtstak. U is onop. Bedenk dat het vroeg of laat toch over komen moet!

— Waarom zou ik mij niet mogen schamen! weesde ze plots. Geen man heeft ooit van mij gezegd!

— Was nant nog! dachte Hans wach, es
hauften verurteilte bei!

— Kijk, ik wil hi niet langer ophouden.
Laten we dus vlieg eens zaktu regelen.

— Als het den heil moet! indert 28.
hous twee grond.

— Ik wil zeer lief wantal Basterde
Hans meenen in haar oor, en haar mondje
aanknaden, deed hij de kamermantel als een
schildding op de geheele vloer neder-
vallen.

Hi: wat hem vervolgens met ongeno-
men dat na enige aarzeling op heging en
vol warmte hem sijn kuura met goed
tragschoek.

- Zegge hetjes, zegde Mann.
- Zegde li iets? vroeg st-
- Neen, antwoorde Mann.

De goeder wettelijk steppelijken van gebomen zijn want de herverking de naar de doel leidde, was reeds in een gevarde staat van ontbreking gesteld. Hans wilde juist de punten op de : zepen, een werke van heugte prestatie, waardoor hij aan de als een reeds ontbrekende blanke ontbreke

Dit was zeker de oorzaak dat uit de naburige kamer plots een kindergeschreef weerbleef.

— Je broertje schreef! mompelde Hans, zijn zenuw stakend.

De meepel spreng op, teggelde naar de andere kamer en zagde tot het voor Hans onbegrijpelijk kind:

— Totje Bept, woe nu niet. Ah je brief heeft heel tijd te mogen een lijn aantrekken.

— Ja mamme? juiste Bept. Sluit dan het venster... Ik heb een kou.

Hans schrok... het elendige van reeds Mama. Zijn dromen storten men, en toen de gevallen moogd zich omdraande, en even de kleine warm onderstopte te hebben, was Hans verbleven.

12

Raymond Hacha was eens een welbedand Hoogaars voluit geweest, die met zijn Charaktersdromen paradijsen uit de gewilde ogen der schoone kon wringen. Doch door de crisis bleven de contracten uit en moest de muzikant naar een meer lozend beroep omdraan.

Raymond koos het beroep van intrekter uit. En also greep er in de badkamer van de Aazerkant regelmatig ook overvloedig distillaten plaats. Raymond brak echter in niets anders dan hoflieden aan. Ten eerste omdat de sloten er van zeer reusachtige aard waren, en na tweede omdat de hotel-bezoeken, meestal rijkte lui, geld gemaak hadden, geld dat bovendien nauwelijks vergoegen was. Hoofdgasten bleken doorgaans de gewoonte wel hun juweliers veilig achter slot en grendel te brengen, doch niet hun kasseltje, en daar op geld gezet nam staat.

Raymond's vachthe en laatste vingers omwielden nu weer aan een slot, en na viering seconden boorde hij de veer openklikken. Een klein dertje tegen de deur en ineens, hij was in de kamer.

Raymond kende dat betel en ook de lading der kamers. Uitsluitend had hij ven op de straat de vensters bespied, en hij had geen licht opgemerkt, wanneer de co-maankant hadocht dat de boorders elders hun vermaak aan het zoeken waren.

Geen was dan ook zijn verwondering, toen hij de slaapkamer binnenstroomde en aldaar in het bed een slapende vrouw ontdeed.

Raymond glimachte. Stilletjes sloop hij de kamer rond, opende kasten en laden rotsende zwaai overal en toog hij in een ingebouwd koutje een ledertent, stevig gesloten vallende voor, wat hij de buit gevraagd te hebben. Met een scherp scherp mees aarde hij een glas in het ledertent. En ja... een koord dastend Franse fronsen verdwenen in zijn zakken. Op de laatste avond hij nog een gesloten meegte met een stien die niet veel zakte was. Maar alle helen helpen.

Toen blakte Raymond terug naar de slapende vrouw. Ze had zich nog niet bewegd.

Parfili Raymond goode een klein stilletje met flansen om. Het kloek als een donderdag. De inheter groep vingerslijp zijn was. Zo'n speltingetje was beter dan een swaiver, want het maakte geen geluid. Doch de vrouw ontwaakte niet. Vredig, met dertide glimlach op de lippen, sloep zij verder.

Het leek wel een dode Raymond sloep sechters dichterbij. Zijn hand legde hij op haar voorhoofd. Die was klan van het zwet. Zou ze wel leven? Zijn hand verdween onder de lakken en rante nu op haar borst, ja toek, of verbeelde hij het niet meer? Raymond wilde zekerheid hebben. Mochten had ze hem wel de kamer zien binnenkomen en was dan van schrik gestorven? Raymond toek met een rok de dielen en de lakken weg. Ah een typische huisvrouw, die niet van flansen houdt, had ze een lang, gebloemd, ketenen nachtkand aan Raymond was na dat ze nog leefde.

Tijdens zijn loopbeen als muzikant en ook nog tijdens zijn laatste beroep als mondaine pseudo-bedgert, had Raymond met onthoude vrouwen kennis gemaakt. Vrouwen evenwel die allen min of meer op zijn geborte verachting met Clark Gable-oor verleid waren. Deze dames — jonge dames natuurlijk — hadden zonder oederschap eenzijdig lijn gehad, het is te zeggen slecht, zwak en mooi, op-top modern dus. Van deze categorie vrouwen had Raymond zijn bedje vol gekregen, want veel zachte was er niet aan hem te vinden geweest.

Gekleed waren ze een en al verleidend, maar eens van dit betoverend onthoud ontsien, werd het voorste gelijk met het achterste.

Doch nu zag hij voeg zich een soort Rubensseme vrouw, goed in het vlees, met matiere vormen, die hij in één handpalm gemakkelijk kon vastoveren. De rest was van gelijke proporties.

Vier en dertig achter Raymond haar, juist die getropende schiedom dat een vrouw het wespelstrijkt uit... in de grootste geschiedt in.

Raymond kond een zware doek voor de ogen en begon haar wakker te schudden. Niets hielp. Ze bleef dootslapen. Raymond wist niet wat te denken, maar plots belacht hij dat een vrouw, een vrouw te weten, niet meedachtelijk de ogen moet openend hebben. Integendeel tot heertie hadden alle vrouwen op zulk moment de ogen gesloten, omzamen bij hem.

— Wat heet me dan mijn taak uit te voeren? mompelde Raymond in zichzelf en...
..... (Stippellijn)

Reeds de volgende meniglijk keurten, tot grote verbazing der gebaren, de heer en mevrouw Pangelman gezamenlijk thuis. Men kon nu niet dat er iets aan in de hand was, want hun schijnbare spreuk geen woord tot elken. De gebaren verbaasde zich echter nog meer toen zij bemerkten dat mijneker Hans Pangelman even later het huis verliet en op de boek der straat in «De Witte Paters» een Pils ging drinken, die het naeken nog met allerlei drankjes doospoelde. Van de hele reis naar de Aazerkant vertelde hij geen woord.

— Ze hebben wat nu gemaakt! i verteldes de gebaren alreeds de stemmen van «De Witte Paters». Dat wil kunnen enkele nagen wel kennen.

Doch integendeel, het verlegde nog, en op een avond, drie maanden na de plotelinge draaiement, schenkte Hans zijn stapeltek te willen denken, hij dronk als een delfte tempeler.

— Dringt mevrouw Pangelman dan de broek niet meer? vroegde de gebaren zich of Goede God, wat is er in dat geint gebeurd?

Zijn stadelijk vond een nogel andere vriend van Hans de moed om hem voertiching uit te vragen:

— Zeg Hans, ik heb gehoord dat je naar Cannes bent geweest?

— Spreek me er nait van! gronde Hans. — Altes vooruit jongen, licht je hart eens en die op... Zeg, heb je met een lief meisje kennis gemaakt?

— Zeg! —

Maar toen was Hans' hart vol en stroomden de woorden uit zijn mond.

— Dat heb ik... maar een dertide... ik dacht met een meepel te doen te hebben, doch ze was al dood... Het onnatuurlijke mij maar dat ik niet het Casino liep... en heel mijn beurt verpeelde.

— Dat kan zekere overkomen, maar je had toch zeker wat apart liggen!

— Jawel, in mijn hotelkamer lagen al de poen voor de ru... maar het ledere valste waar de ze ingesloten had, was nu nog als mijn portierfiet, alreeds mijn zakken. Een doel had alles geruimd!

— Dan dan was alles nog! schaterde de vriend.

— Nieu! ik heb Hans nijdig terug. Bij mijn verweer is het juist het tegenovergestelde...

EEN RAADSELTJE

— Weet jij het verschil tussen een vrouw en een var?

— Ja, maar kan ze alle twee met een anoot wagen?

ZONDER WOORDEN

Onder het vergrootglas

DE SOUDANESE

2e deel

SAMENVATTING 1ste DEEL: De schrijver verhaalt hierin zijn kennismaking met Georgette, een halfbloedse, dochter van een Franse functionaris en eenen met Moesk, een oosterseden inlander. Wanneer hij zich in haar huys met twee andere, jonge vrouwen vermengt, wilde Moesk hem anders aan in het bed volgen. Dat was de enige nifing van jaloezie of heftigheid, die de schrijver ont bij een zwarte ondelkte. In het tweede deel vervolgt de schrijver zijn reis door Soedan.

Ik liet mijn kleine Foelbe in Hamako achter en schook haar voldoende geld om er de terugreis naar haar geboortestreek mee te betalen. Ik betwijfel echter of ze nog ooit naar Toehouctou is teruggekeerd, want ze was veel te mooi om niet onmiddellijk door een bewoner van de hoofdstad te worden opgevoerd. Zelf actie ik de reis verder naar het Zuiden.

Ik kwam aan in een nogal belangrijke oorp waar ik kennis maakte met dokter B., een charmante jeugman, die er niet alleen stilstond voor de blanken, doch ook veel toewijding voor de zwarten vertoefde, ofschoon deze laatste hem zelden betochten.

Vast leucht ik dokter B., een bezoek tijdens zijn spreekuur. Denk nu niet dat hij beschikte over een medies dispensarium met een menigte ingewikkelde en verfoelde apparaten. Integendeel, zijn werkruimte was een grote, kale ruimte met witgepleisterde muren en slechts één stoel. Meer was er niet te vinden. De ongezondheid van van de Soedien droeg er binnens door een smal venster, gewerd door een breuk tot.

Op een morgen, toen ik er weer een paar toe ging, waren er geen andere patiënten dan negers.

— Die verfoelke ondelkten komen steeds in grotere getallen opdagen, riep dokter B., schijnbaar woedend, doch ik wist dat zijn toorn meer schijn was, want in verheffelijkheid vroeg hij me later.

— U bent wel een gewaardijde concurrent voor de toewaters, lachte ik, als die nog bestaan konstante.

B. keek me aan en schudde het hoofd.

— Die laatste zeker nog, als hij langzaam, en de gestaten die hier komen gevo ook naar hen toe. Maar voor iets heel anders.

— Hoezo?

— Maar zij komen nu toe om niet van een lichamelijk kwaal te laten genezen. Naar de toewaters gaan ze wanneer ze denken dat hun pijn een geestelijke ondergrond heeft of wanneer ze zich van leidend willen ontslaan.

— Overdrift u nu niet?

— Geenszins, als de dokter, terwijl hij een van zijn verplegers opdeucht gaf de deur te sloeten, slecht u mischien dat alleen in de beschadigde landen mensen werden vermoord?

Terwijl hij dat vroeg, waste B. zich met veel zorg de handen. Hij had lichamen

zorgeloos, overdekt met planten en zwam, sta wat strepen ter wereld appetijtelijk is, doch in de tropen zo mogelijk nog minder dan elders.

Ik vroeg me al hoe het mogelijk was, dat deze dokter anders niddig zo welgemoed en vrolijk een tadel kon brengen. Wat di op die morgen had te zien gekregen, had zijn eetlust volkomen verdreven.

De daar word gesproken Een verpleger kwam binnen. Het was duidelijk dat hij nog iemand kwam aanmelden.

— Het is te laat, riep B., dat weet je toch?

De angus namde en lachte schamper.

— Die die moet u nog ontvangen.

Dan wendde hij zich tot mij en voegde er onschuldig een toe.

— Trouwlijk vindt het altijd goed als zij komt.

B., liep naar de deur en ik zag dat zijn woede nu niet voorgewend, doch echt was.

Even later kwam hij terug vergezeld van een mooie jonge vrouw. Ze was naast het op de heupen, versierd met een breed rood en blauw cordon droeg. Ze hield een klein, opvallend de kanten binnen, doch hield het hoofd fier recht op. Ze had het haar ingewort met haar in de hand over de schouder, zodat het een glimmende hals vormde. Haar mooi gewilde rug liep uit op een hard en stevig stiel en op haar breed bevestigd staken twee sublieme borsten hun vialige punten voorst.

— Dit is Combe, zei B., nu de je laat verschijnen gewijde voorstellend. Een mooi broek, niet?

Combe vertoonde een brede glimlach in de rechter zij. Ze had wel blauw verlorren het rode voete vorende een met bezocht spoor tot op haar knie.

— Wie heeft u nu weer gebeten? vroeg de dokter, ondertijd een verhoed klamaakend.

— Ik niet weten.

B., knikte de schouders op.

— Netterlijk: net als altijd! De een al andere keer zal men je dit., of dit afblenden.

Bij elke odan traden hij met de hand eerst langs haar nek, dan langs haar borsten.

— Dat stiek, antwoordde Combe glimlachend.

In weervol van de pijn, schiedde ze fier bang gekende boenen, die hard als hoort luit en niet de eerste teging vertoonde om door te zakken.

— Ik her veragend komen? vroeg de vrouw, toen het verhoed stielijk goed en wel om haar heen zat.

Een lichte zwell, met als de rechte mist die a morgen optijgt uit een vijver bebloete heel een de heiligt ogen van de gemaak, ik raakte dat hij een opkomende begrepte wilde verdraken. Hij kreeg ze aan, aanzide en bezoot.

— Kom als de maan u opstellen., Niet eerder.

Combe vertrok met een dankbare glimlach, die tussen haar lippen een rij scherpe, puntige tanden onthulde, glimmerend als die van een kat.

— U gekoet niet aan het bestien van tommen? nu B., «Goed, ik zal je de parter-vrouw laten zien».

Combe, enige dochter van de bevoende priot (tovenaar) van de streek, was twintig jaar. Ze was niet getrouwd. Ze had alle candidaten onder uitzondering van de hand gewaan en twee zagen laten straffen die getracht hadden haar te verkrachten. Ze stond het recht op vijf haar manen te kiezen.

Eerwiel ontsnapte ze niet aan de gebelietelijke begrepte der blaken van de administratie, met wat ze naar bed zag om hen roebende te bekenen voor de wechtheidheid die — daaren van de hele bevolking heilig overtuigd — droe ten haar oprecht een de dag ligde. Want 's nachts werd Combe een priester, tek op eenenbleed.

De avonds van het dorp en de omgeving bewaarden vrienden en nabijgelegen haar. Men dichte haar schijn alle aanvallen toe — sommigen met dokklike afloop — die in de jeugte jaren werden aangevoerd tegen jonge kerken en hen vorenen.

Al deze slachtoffers had men teruggevoerd met de heel doorgheen door scherpe traden, het lichaam overdekt met verwoedingen. De kerken lieten in de recente gevallen vorensaakt te zijn door nagale,

even gewaardig als die van een wilde ket en het oandroek had afgeweken — B., bevondte dit — dat sommige bronz ader-dend door een mannelijk gebet leedden toegelicht als. Verder was het een feit, dat de dochter van de tovenaar vaak zelf heten vorende — ze waren heel wat brachten op haar lichaam — zonder dat ze ooit wilde zeggen waar ze die had opgelopen. Men aan aan, dat ze gevoelen waren van wanhoop verdelingspogingen van haar in het nieuw gekleed schiedden.

— Maar waarom, vroeg ik toen ik de staal van Zwarte Magie boende vertelde, waarom is men er nooit toe overgegaan, haar aan te slaan?

— Een jaar geleden is dat gebeurd.

— En dan? kwamen er aan die meeliden geen einde?

— De tovenaar voormelde dat een hele ruder rangen over het dorp nu merkten als men zijn dochter niet overdektelijk vrijlet. En het toeval wilde dat net terwijl Combe in de gevangente sat, een priester — een edvle deus heer — de arm van een herder vercrachten. Steden heeft men haar met rust gelaten.

De avond liet de dokter me aanwagig zijn tijdens het verhoed deel van zijn samenlijt met Combe. De angus gekroeg zich naar vrolijk, net als alle andere mensen's. Ze lichte met alles en nog wat, dankt grote dokken whisky en liet zich niet pramen een schiedklike van bene te geven, met geen ander kleidde om een een kleidklike die angus haar dijen bedekte. Ze dichte met volle overgave, de heik so ver vorensaakend, dat hij bijna een angentrik raakte. Haar opengespreide knieten stielden van wilaan.

Een lichte oobedwingbare begrepte maakte zich van mij meen, doch B., sette me sonder veel complimenten aan de deur.

— Die vrouw een priester? gronde ik, terwijl ik naar zijn slaapplaats wendde, het is verduwd een harte, met als de edvle. Alleen heeft ze wat meer traspentant. God in de hemel!

De dagen vlieden voorbij en van Combe boende ik niets meer. Na haar schied aan de dokter op haar manen hemel in te hebben, was ze erom te meer in de diepte was het

veroorloof verduwen.

Ik verhoet het dorp en vertrok naar een ander een vijftigst mijl meer in het Zuiden van het woed gelegen. In zijn nieuwe verdelingsplaats waren de aanvallen van priester — die in het dorp van dokter B., in wechtheidheid vijf adelen vorensaakten — had wat traligen.

Schier geen week ging voorbij, zonder dat een oobedwingbare gekroeg of gekroeg werd. De administratie was een arm korrel lijdend aan morreboeten en klamaakende. Gergeld gaf hij kleine klaptaken te organiseren, doch angens hij daar zelf niet een heik dachten, brachten de lichte wraap op. Tot overmaat van ramp was de dokter, die normaal in dat dorp de dienst moent vorensaakten, naar elders verhoed.

Ik bevond me haar volop in het oerwoord en was er de enige vorensaakten. Haerzijde schiedde naar een scher geveit in, doch anderzijde was het niet van vorensaakten gepreid. Men gekroegende mij als een god en iedere avond bracht men mij de mooiste meisjes uit de omgeving.

Doch geen kerker kon welkgeven met Combe, want het ras in dat woed was zonder bevolg om stiek. Wat ik te zien kreeg waren angus armen en afgeplette angentriken.

Te mijner een woed een ten-tien gekroeg. Doch ook dat was niet van aard om mij in verkracht te brengen. Welkeer moesten de dasteren van klamaakend met oandroek voor de dochter van de tovenaar, doch er ging veel minder angentrikkracht van hen uit. Kortom, ik vervelde me hier.

— Karel, zag ik je voorstellen aan de man, die me altijd verhoed, terwijl ik van heel bent?

Op een dag, toen ik slecht na het ontbijt op jacht was gegaan, verhoorde ik de een hagen reeds te rinkelen, toen ik eindelijk een waaierachtig ontzuurde, die met terug op de goede weg bracht. Ik bevond me ver van mijn hut en de nacht naderde aan.

Ik kon u verzekeren dat het een afkeerbare prettig moment was. Ik heb langzaam, voorspoedig om me heen spiezelend, het geweer in stemming, klaar om te schieten.

Laags het laatste god waar ik heeg, was geen andere verlichting dan de flammende overvloedige glanzende en levendige. Het berispte een doode stilte, die verlamd op me overkwam. Al na toe werd die stilte verbroken door de langzaamste kreut van een speer. Een geluid dat me ijdelde leer, hoe dwaas het ook nog lijken, een rilling over de ruggegraat jog.

Doek opent was er een andere kreut. Een zwaarte op scheurde door de mist, hebbende het van mij vandaan. Ik hield staan. Rond mij bewoog niets. Alles was weer kalde gevonden. Ik zette mijn weg voort, na zo mogelijk nog behoedzaam.

Op een hoek van het pad, merkte ik eenklappe een donkere gestalte, die als een steen afsteek op me toelopen.

— Helt of ik schiet, afweertende ik.
Hijns afweertende deed ik wat ik denkde leerd toen de schiet was en de waide meest betrekken. Ik hield mijn geweer en kon een schot in de lucht. Doek een heldere, afgeleide stem antwoordde:

— Niet schieten, toetstere... Ik u kennen... Ik kennen ook u te kennen.

Hij was Coomba.

Toe mijn niet geringe verhooring verkeerde me dat ze al drie dagen verbleef in het dorp waar ik u woonde. Toen ze stierde dat ik niet tijdig kwam opdagen en verzoen langzaam ik op jacht was gegaan, was ze verhoorden om mij wegsmet te komen. Ze was dat ik niet verhoord was met de bewoogde en wilde me tot gids nemen.

Ze verkeerde dat alles zeer opgewonden en liet met veel onmacht lijken, heel gelukkig te zijn mij terug te vinden. Dit belette echter niet dat ik haar verhoort niet geloofde. Niettemin was ik bij haar bij me te hebben. Coomba's aanwezigheid verhoort mijn angst

en onmiddellijk aan ik het besloot haar met te nemen naar mijn hut, zettende die an dekliftige gids ook voor de rust van de nacht bij me te hebben. Thans was er niemand die me haar kon betrouwen en ik was er van overtuigd dat zij, net als alle andere negemina, niet de moed zou hebben een blanke haar gansen te weigeren.

Tierlijk me omze wervolgden along ik mijn aan om haar leden en bewoogende haar zittende, gemakkelijke step, die zelfs op het moeilijke pad een voortvoering was, dat ik moede had haar te volgen. Opens door dat dacht ik terug aan de kreut, die mij nauwelijks enkele minuten geleden de adem in de keel had doen stikken. In mijn voorstel om de overvloedige verhooring van Coomba, was dat voorval even naar het achterplan verdrongen. Thans echter voelde ik een nieuwe hawering.

— Heb je daarmee die kreut gehoord, Coomba? vroeg ik haar.

— Ja, toetstere, antwoordde zij rustig. Coomba berit eng gehoord.

— Een sp! Nien, kleinje, ik ken de kreut der spee. Dit was heel anders.

Ze lachte schietend:

— U niet allen kennen... Grote spee schietende bekeerd aan nemen.

We bereikten het dorp en ik liet het onderwerp rusten, ghesen als ik was om de dochter van de tovenaar met naar mijn hut te nemen.

Coomba was echter minder bereidwillig dan ik me had voorgesteld. Ik moest verdringen. Ik trok me daar versneld wending van een, zettende ik er op dat ogenblik van overtuigd was, dat ze slechts opzettende. Niettemin weigerde ik op haar voorstel in te gaan, toen ze me aanbod even naar haar eigen hut te lopen om direct daarna bij me te komen. Ik voorzede gemakkelijk dat ze, eens verhoord, niet meer zou terugkomen.

Daar along ik de straten om haar heen en tek haar met. Het was eigenaardig... ik voelde dat er naar me verhoorde en toch bood ze nog een ke! tijd weerstand.

De praktijk was uit, dat ik me in Coomba's tegenwoordigheid niet had vergat. Nooit had

ik nog voorze gekend — en dat geldt zowel voor de wode negemina in Soeden als voor de vele blanke vrouwen die ik heb onbekend, als eens in kleine dorpen waar men leeft in de vroe negemina, dan weer in grote steden waar men met alle zelfmoede vertrouwd is — moet, zeg ik, heb ik een vrouw gekend, die zich met zoveel hartstocht pleegde naar de droefschap van de zinnen.

Coomba was als een volkman. Van haar eigen volk kwam ze de verhoord, van de blanke had ze gekend hoe ze omzond op de moed moest nemen. Waarschijnlijk kreut het doordat ze met behaardheid in de lippen beet, dat ik op haar tong de soete smaak van bloed proefde.

Doch niet alleen haar moed was die van een dier. Van het hoofd tot de helen, namen alle onderdelen van haar dwelende lichaam deel aan het genot. Indere spee voelde ik trillen, indere eenere steed gespannen. Toen ik haar bij machte gleed mijn hand over het spoor van een soete linsien. Thans leere schouderbladen lep om den straeltje vocht dat ik in de daarnis van de nacht voor zwet had.

Na omze ontroegeling sluiserde ze in. Ik echter verhoorde door de verhoord en de diverse sessies van de dag in een zo kortachtige opvoeding, dat ik de slaap niet kon vinden.

Machmaal greep ik de handdoek, die de dochter van de tovenaar, tot een bal gevold, in een hoek van mijn hut had neergeworpen. Thans spee wegerde ik dat hennet alre handa was verhoord.

Nieuwsgierig en ingehijerd gasteroend pleegde ik de doek open en stak voortvorig mijn kleine snietker aan.

Ze was ik twee driedo handdoeken — zettende op waaten griffioen — gevend een scherpe, dunnere klavere in de voer van de voer een poeder.

Het licht van mijn zanzeker maakte haar wakker. Heel even leek ze me aan. Als doek een bij gestolen, sprong ze dag rede, nog bekeerd. Reeds steed ze aan me, rakte me overhoede de waaten uit de hand en verhoerde in de nacht.

De volgende morgen ontdekte ik dat mijn vingers overdekt waren met bloed. Onver-

dijk herinnerde ik me het name spoor op haar rug. Daar was het bloed van afkomstig. Het was me kennelijk over de handen gespekt, terwijl ik haar de schouder streelde.

In de loop van de dag midde de schietstuurde me dat de poestere was in meer een slachtter hadden gemakt.

Coomba was verhoord onder een spoor aan te laten. Geen enkel der heboelagen wilde bekeerd dat hij de voorzede dochter van de tovenaar gasteroend had verhoord.

Ten dele in dankbaarheid, doch ten dele ook in schrik voor mogelijke verhoord, verhoed ik het met aarden te spreken over wat er die nacht in mijn hut was gesheid. Daar had ik haar in haar weer gedoemde ontmoet. Nog doorken van het bloed dat ze in het voed had gedrooken, heel er sch over mij neergespen als een vesp — in de volle zin van het woord vespier — een door hartstocht gedrewe in het dierne, ghesmette Afrika.

— O p, nepetier Rosa, om je zaak te verhoord, heb ik de helen van de doorkenken met hebbende laten hebbende.

LOVESTORY

alleen
voor vrouwen

De mannen houden weer het algemeen veld van *Lovestories* op de film, maar de vrouwen geven er gewoonlijk de voorkeur aan. Wat kenmerkt de vrouw nu precies in een verfilmd liefdesverhaal? Docept ze met de mannen, die de heldenrol spelen? Zucht ze op het witte doek de ideale man, die in haar leven ontbreekt? Leo A. Angel beweert uitgesproken van vrouwen; hier volgen twee zeer typische:

Elke vrouw wil de eigenschappen van haar favorietgaster hebben. En natuurlijk kan een vrouw een mannelijke filmgaster niet als favorietgaster kiezen. Ik benoem deze vrouwen en zou ze wel willen zien.

Als ik David Bergman zie, idealiseer ik haar. Ik zou willen zijn zoals zij.

Die psychologisch mechanische werlt dat hij miljoenen Amerikanen van hun vrouw jeugd af. Ze gaan naar de film, omdat die tot de maatschappelijke gewoonten behoort. Ze identificeren zich met de beroemde vrouwelijke sterren en ze worden door de film wereld meer geïnteresseerd dan de mannen. Ze vormen daarbij echter een wereld ideaal, waarvan ze zich later mannelijk meer kunnen bevrijden. Daardoor wordt aan de ene kant de door de mannen in het leven geroepen *love-mechanismen* versterkt, terwijl aan de andere kant het gevoel wordt versterkt, dat de vrouw meer in wereld sprake aanwezigheid te zijn, vergeleken met de geïnteresseerde *schiedkundige* identiteiten van de Hollywoodsterren. Ernest Hemingway heeft hierop gewezen in een satirisch artikel, gericht aan het *Kingsreport*, dat in het Amerikaanse tijdschrift *Life* van 24 augustus 1953 is verschenen. Hemingway schreef:

Als onze sterren en voor allen in de bestellers, die portretten leveren onder de dekmantel van geschiedschrijving, hebben alle vrouwen bijzondere kenmerken in persoonlijkheid en levenswijze. Op de film met men bij de grote vrouw regelmatig hoe de heldin de ogen sluit en weer bijzondere beweging in de armen van de held. *Reklame* tekent ook bodemen zich van verleidende vrouwenacties, slechts bekleed met een badpak of nog minder, om hun vuren met de man te brengen. In deze algemeen ster van vrouwelijke hoogspanning, leeft de doornvrouwen. Ze heeft alle manifestaties voor de openbare mening en wordt erdoor overvloedig. Tenslotte kan ze zichzelf zien als de enige vrijheid uitroeping in een hartstochtelijke vrouwenwereld.

Hemingway karakteriseert het speciale erotische klimaat van Amerika beter dan een Europeanen het zou kunnen doen. Wij kunnen hieraan toevoegen, dat de *schiedkundige* klimaat nu in ieder geval doet doorvallen en dat ook kinderen in hun privé leed of in de leed van ondervinden.

DAARBOVEN WORDT
NIET GESPROKEN...

In de regel krijgt de vrouw geen gelegenheid de onjuistheid van de door het mannelijke klimaat veroorzaakte opvattingen te ervaren. Ze weet meestal niet of haar eigen mannelijke reacties belangrijk verschillen met die van andere vrouwen. Ze zal proberen haar korten met behulp van alle haar ten dienste staande middelen zo veelzijdig mogelijk te ontwikkelen onder zo meest, dat ze anders geen aantrekkelijke en andere voorbeelden indruk kan maken. Ze zal proberen bij het zoeken naar het mannelijk effect bereygen, bidden en proberen ze te boeten, die ze van de heldinnen op het witte doek heeft

afgehoord. Ze wil niet streven naar de bevrediging van haar eigen lichaam, maar probeert de constantie zo goed mogelijk te bewaren. Ze wil wachten opwendend te worden, ook als ze bekend niet opgewonden is, omdat ze hoop heeft niet doorloze te behagen. «Ze leest de daar maanden met een rijke fantasie geschreven boeken, zo niet waarheidsblijvende door vindingrijke menselijke reguleurs in zinnen zijn juist en ze voelt zich vaak bedrogen en misleidde omdat ze niet in staat is te voelen van de blijdschap behoeft te voelen. Faak geeft ze er de voorkeur aan onder afwijking van haar persoonlijkheid gevoelslos te worden, en naar niet te worden toegesproken voor een onbevreesde vrouw» (Hawthorne).

Maar de vrouw zegt: *Misere*, juist omdat ze zich anders de druk van het ziele van de openbare mening omvat te gevoelen voel. En dat is nu juist het grote gevaar van het te sterk gevoelsloosheid bij niet dat in *America* heeft en dat — naar we zelf mogen aannemen — vele ertjes door de mensen in het leven is geproeft.

SCHUCHTERHEID EN GROOTSPRAAK

De doormensche geeft er dat de voorkeur aan zichzelf en anderen niet te bekennen, dat al het erotische gevoel haar slechts heel oppervlakkig raakt en dat ze, afzien van de film, door de haren van het erotische lichaam niet wordt geprikkeld. Met haar zinnen sprekt ze over deze dingen slechts zelden. Probeer niet te denken dat ze haar zinnen door te denken dan probeert ze eerst zich als eenmaal vindingrijke voor te stellen dan ze is. Een typisch voorbeeld van deze neiging zien we bij Diana L., die op verzoek van haar vriendin een psychologisch consultatiebureau opstelde, omdat ze bewende de cultuur wel te kennen, maar daarbij toch zeer sterke gevoelsloosheid toonde. Ze vertelde heel uitvoerig hoe ze in de grond van haar hart wachte naar iemand verloor met Jon. Het was ook als echter met betrekking tot hem een zekere voorstand die ze niet niet kon overtuigen. Men stelde Diana L. een vraag naar haar vroegere ervaringen. Ze schilde met uitvoerige bijzandheden

een sensuele verhouding die ze, vóór ze Jon had leren kennen, met een andere man had gehad. De psychologisch zeer goed onderliggende mogelijkheid verwoordde haar verhoudingen niet en vroeg daar, omdat ze niet wist wat ze van het gevoel moest denken. Maar Diana had op alle vragen een antwoord klaar. Ze had, ze vertelde ze, die eerste man twee jaar geleden leren kennen en hij had een lange aandacht met haar gemaakt. Op de terugtocht naar ze een eind voor de stad bijeen kwam en tenslotte met de auto een afgelegen afgelegen toegedien. Daar was het in de vegen tot de eerste bijzandheden gekomen en enkele maanden later pleegde ze wederzijds omarmen. Met voor een vrouw een weinig herbarische gevoelsloosheid schilde Diana in alle details de eerste en maximale methoden die zij gebruikte om haar partner tot satisfactie te brengen. Hierdoor deed ze de indruk van de meestgevoelste echter weeten, want deze bevestigde niet, waarom nu juist Diana zoveel interesse had voor de zinnelijke opwinding. Het enige beschreef alles zonder tekenen van uiterlijke opwinding en met een schuldigheid die men eigenlijk alleen in pornografische literatuur aantreft. «Een overhaastig gevoel» dacht de vrouwelijke arts. Ze zette het onduidelijk voort. Of het ook tot een cultuur van gebaren, vroeg ze. «Zeker», zei Diana, «ik kan het moment heel niet afwachten en ze beschreef in een voor menselijke natuur karakteristieke stijl de omarming van eerst en langzaam de de eerste omarmingen hadden verwoordt en nu ze voelde toen ze groen wasd naar een. Tenslotte was het dan een regelmatig sociaal contact gekomen en of ze nu had haar vriend ook een ziele cultus van haar verloor, met haar nog langere bevestiging van hebben geschieden. De grootste sensuele opwinding verachtte haar altijd het zien van de zinnelijke gevoelens en het gevoel zijn van de opwinding. Dit had hij haar tot een zinnelijke roetend gevoel, waardoor ze haar vriend altijd in verlokking brecht.

DE OPLOSSING VAN HET RAADSEL

De vrouwelijke arts stond voor een raad

sel. De verklaring sloegte absoluut niet uit het verdere optreden van Diana. Ze had een seksuele schuld blijk, een behoudende onontvankelijk en men zou kunnen denken, dat ze hoogstens een paar maal zichzelf had bevestigd. Ze verklaarde, dat ze nu met haar eerste vriend had gebroken. Ze hield van Jon en wilde spoedig met hem trouwen. Ze had er nog veel verdriet van, dat het idee om met Jon te behouden was te niet kwam eerste vriend had geluid. Bij haar op zijn eerste verzoek om te komen. Ze kon zich die persoonlijk niet verbeelden en daarom had ze zich tot het consultatiebureau gewend.

Nadat de arts enkele notities had gemaakt getrokken zij een lijn. Ze zei, dat ze om persoonlijkheid niet in zint van zijn Diana verder te behouden en dat ze het gevoel van opwinding om een collega bij zijn Diana de volgende dag naar verrijken was. Ze vertelde haar collega welke veranderingen ze had opgevoerd en vroeg haar de gevoelsloosheid te vertellen. Hierin waren enkele bijzonder opvallende uitdrukkingen en woorden, die Diana had gebruikt om de cultus en de ejaculatie van haar partner te beschrijven, opgenomen. Diana vertelde zich de volgende dag bij de tweede consultatie die haar verzoeken haar laatste ervaringen in het hart te herhalen. «Ik heb het idee nog niet geheel van alle frissen op de hoogte», zei ze, «om ik wil u toch graag helpen om met Jon gelukkig te worden.» Diana vertelde het hele verhaal precies op dezelfde wijze en bijna met dezelfde woorden. Weer werden de belangrijke episodes op dezelfde wijze beschreven. De opwinding die de satisfactie en de andere cultus naar ze bevestigde voor de eerste hadden verbeelden, ontstond ook ditmaal niet.

De consultatie werd nu een vraag zich of of ze na strikteren moest gaan stellen, want ze was er van overtuigd, dat een belangrijk deel van het verhaal onwaar was. Maar toen ging ze niet tot een ingespannen over die het gevoel had, dat het verbeelden van de partner niet werd gemaakt. «Het heb u miskend verteld, mijn Diana», zei ze. «Maar u hebt dat niet allemaal bedacht; u bent alleen bang dat u

het niet moeten bevestigen. Hoe komt u aan dat verhaal?»

De verbaide Diana kon geen woorden vinden. «Kont», zei de dokter, «u heeft toch immers van Jon en hij wil u een eerste man zijn. U bent toch nog mannelijk, is het niet?»

Diana bleefde. «Daarvoor behoort u zich toch niet te schamen. Ik was ook mannelijk toen ik zo oud was. Ik was ook een beetje bang voor de eerste man en nu ben ik een zeer gelukkig echtgenote. Maar ik hebde toen nog niet anders verbeelden als u nu nu hebt verteld. Hoe komt u aan die beschrijving van dingen die u helemaal niet bedacht hebt?»

«Nu denk dat haar verhouding met de eerste vriend volkomen juist was en dat Diana al haar kennis dankte aan een pornografisch geschrift, dat ze van een vriendin had gekregen. Ze hield alles wat erin stond voor normaal en gelofde, dat de beschrijvingen technieken menselijk waren voor een zinnelijke sensuele verhouding. Door de zinnelijke verlokkingen van de arts zoude ze zinnelijke haar eerst kwijt en kwam ze op een voor haar passende wijze tot Jon, die haar daarna met haar trouwde.

DE GEVAREN VAN DE OVERDRIEVEN EROTIEK

Met minime gevoel van Diana doormensche wil het duidelijk hoe gevoelsloos de overdriven erotiek kan zijn. Het effect van een zinnelijke afleiding en versterkt begrepen pornografisch geschrift is natuurlijk het fatuus bij een volkomen overdriven erotiek. Als men weet, dat er jonge meisjes zijn die door het zien van een erotische verbeelde penis opgewonden krijgen, dan kan men zich voorstellen hoe het kan komen dat ze naar uitvoerige beschrijvingen onder ogen krijgen. Maar ook de *Stigels* (Hawthorne), die film en de televisie kennen in beperkte mate gevoelsloosheid bij de vrouw veroorzaken. Het is dat niet voldoende effect naar kennis te nemen van Kinky's methoden. Men moet de gegevens van zijn onderzoek lezen tegen de achtergrond van het eerste blik, want dat in *America* heeft. Dit illustreert

is verantwoordelijk voor de volgende verschijnselen:

a) Gemiddeld bij de vrouw. Zij kent het door massen geschagen ideaal van de vrouw met 100 % aansprek. Dit kan haar tot de overvloedige levenswijze, dat zij alle methoden bij het (koken, het sporten en alle handelingen bij de coitus moet overnemen om als eenzame onbevredigde vrouw te gelden. Omdat ze echter voelt, dat een bepaalde techniek haar niet ligt, schrijft ze terug voor een zwaarte verhouding die haar anders voldoende zou bevredigen. Het geslachtsverhouding zoude ideaal verhoudt de ontwikkeling van de seksuele persoonlijkheid. Dit veroorzaakt gemiddeld.

b) Minderwaardigheidsgevoelen van de vrouw. De vrouw die het beeld van de idealistische, maar perfectievere seksuele levenswijze met volkomen bereikt en altijd bereid tot de coitus, voor ogen heeft, voelt zichzelf minderwaardig om dat ze weet dat ze maar seksuele behoeften ook nog andere persoonlijke verlangens en begeerten heeft en zij niet altijd en onder alle omstandigheden geslachtsverhouding weet. Zij weet niet, dat miljoenen vrouwen er ook zo over denken en dat men een vrouw slechts als een vrouw moet zien, maar vergeet niet dat persoonlijkheid van het persoonlijke optreden in vrouwengebied die een ontwikkeling van de mannen is.

c) Geleek van bevrediging bij de man. De man op zijn beurt wordt te sterk geprikkeld door overvloedige seksualiteit, hij moet hem meer voorhouden, maar om de seksuele prikkel te krijgen van het wijfje, die op de seksuele spelen en de seksuele. De vrouw ondergaat slechts de invloed van de coitus opgebouwd, om het orgasme hervattende spanning die van de seks uitgaat. De man wordt echter geprikkeld door de afzonderlijke seksuele objecten die hij door associaties gevoelt. Uitwendig wordt ook hij het slachtoffer van een wetteloosheid. Tenslotte zit ook hij de seksuele pap van het ongeluk, de herenvenen van vrouwenbeelden in de wereld en de seksualiteit voor de seksuele waarheid aan. In zijn seksuele seksuele verhouding wordt door een overvloedige seksualiteit achter zelden bereikt. En al wordt de man

dan door de seksuele reflex bevestigd, psychologisch leeft hij er niet uit met zijn seksuele van de dag vreedse geprikkeldheid, maar een even harden bloot.

Vaande dit standpunt komen, begrepen zijn dan ook waarom de Kinsey voorloerend geldt, dat het orgasme niet de enige manier van het seksuele leven kan zijn. We weten op grond van de laatste medische onderzoeken, dat ook de seksuele herenvenen een belangrijk aandeel hebben in de seksuele samen. Ook bij onze gekende handelingen, de seksuele daad, spelen de herenvenen, speelt het orgasme een rol. Het is geen hoogerwaardig verschijnsel als de seksuele daad van een laaf op de daad wordt bepaald door bedrieglijke voorstellingen. Maar het zou onverschillig zijn Kinsey hiervan een voorbeeld te maken. Men mag de spiegel niet vergeten omdat die een getrouwd beeld van de seksualiteit geeft. Als in Kinsey's grafische voorstellingen dan slechts probe te een techniek, handelingen en organen, dan is die op wetenschappelijke en statistische gronden niet goed verdedigbaar.

Maar het lijkt geen misfel, dat een afzonderlijke beschrijving van de seksuele gedragingen der Amerikanen vrouw ook rekening moet houden met psychologische verschijnselen en dat men tenslotte ook alle levenswijzen zal moeten behandelen die nu seksuele betrekkingen met de seksualiteit omvatten: de liefde, de minachting en het overvloedige. Het wordt tijd, dat de vrouw zelf stelling neemt ten, het thema Kinsey en de vrouw. Tot nu toe zijn hoofdzakelijk mannen om het woord geweest.

Het is mogelijk mogelijk, dat juist tenslotte het standpunt van de vrouw om seksualiteit omvattende voorstellingen kunnen worden rechtgezet, zoals de lezer aan de wijze waarop het probleem nu nog toe is gesteld kan zien. We kunnen er uit de statistische gegevens, dat de vrouw op onze punten meestal ontbreekt in dan de man. Kinsey vestigt er telken uure de nadruk op, dat de eerdere moeders van de vrouw verantwoordelijk aan gevoel is om minder sterk in verhouding komen. Misschien heeft hij ook hierin

gelijk. Maar de overvloedige seksualiteit is zelf niet de schuld van de vrouw en zij kunnen met een zekerheid gezonde seksualiteit hebben, dat door overvloedige seksualiteit in het voordeel van een veld seksen is.

Er zijn schrijvers die overvloedige seksualiteit vermengen met seksuele vrijheid en met inzicht. Het dan heeft niet te maken met het ander. Dat de Amerikanen juist tegenwoordig beter terecht voorgelicht wordt, is politiek om te zeggen. Het kritische door erotische objecten die mens en

voor commerciële doeleinden worden verantwoord moet voor seks niet worden verantwoord. Europa wil er goed om denken dat bij de bestudering van het Kinsey rapport voor ogen te houden. De seksuele gedragingen die Kinsey beschrijft, spelen zich af in een wereld die haar goede en haar slechte zijden heeft. Wanneer het betrekken van de seksuele gegevens is uitbreiden kan en moet men beginnen met de morele verantwoordelijkheid. Want alle seksualiteit krijgt nu als een morele seksuele doeleffening.

HOE HIJ HET OPMAAKTE

Een paar maanden mochten het acht oren. Al verteld komen ze lang te uitspraak van een present, juist toen de koptoneer er op at. Een van hen geeft met de terzacher om flink te tegen het goed zichtbare advies.

— 'Zal mij berekenen, of en hoe klapte daar iets van zeggen zal, leidt de stender.

Hij het avondrapport worden de teedere voorwerpen en zegt de kaptan doodkalk.

— Jullie ieder drie dagen arrest wegens het eten van een ongebrekende schakel!

— Maar patroon, je hebt toch gezegd dat ik tijdens je afwezigheid alle dringende zaken moest opknappen en dit zonder uitstel!

Boccaccio vertelt :

De nacht van Mugnone

Twee jongenvrouwen lagren bij iemand, en de een gaat bij diens dochter liggen, terwijl de moeder anders opzet bij de ander knipt. Degene die bij de dochter geslagen heeft, gaat dus bij de vader liggen en zegt hem alles in de meening, dat hij het tegen zijn makker zegt. Op het leeuw, dat daarvan komt, merkt de vrouw haar dwaling, kint bij de dochter in bed en kalmeert van doorsit alles met enige welgekozen woorden.

In de stakke van de Mugnone leefde, het is nog niet lang geleden, een braven man, die reinigste tegen heiding te eten en te drinken gaf; en hoewel hij eraan en meer een klein beetje had, herbeelde hij toch na en den in goud van nood, welken niet iedereen, maar ook menige konst. Die man had een zeer mooie vrouw tot ege, van wie hij twee kinderen had, een schone heijvallicke dochter van vijftien of zestien jaren, die nog zonder echtgenoot was, en een zeer klein knaapje, dat nog geen jaar oud was en door de moeder gevoerd werd. Op het vroege had een evenwichtige, hopen edelheut als omme stad, die dikwijls in de strek kwam, zijn oog laten vallen en bij minde haar wijk. En zij, die er zich niet weinig op liet voorstaan, dat zij daar salde een poging bevald werd, verheide zich, terwijl zij het er op aanstelde, zij lieide door vriendelijke gebrag te vonden, evenzo op hem; en reeds verscheidene malen van die lieide volgden de woen van elf van beiden tot een resultaat hebben geluid, waaraan niet Pinaccio, de heette de jongvrou, er voor was overtuigd zich en het meisje in schande te brengen. Daar echter de gloud van dag tot dag sommen, werd het verlangen, en verveel van alles met haar samen te komen, zo

maakte in Pinaccio, dat hij op de goede lieide kwam, onder het een af onder voorwaarde bij haar vader te overnachten, omdat hij, door hij de hele inrichting van het huis hem bevald was, hoewel op die manier hij haar te komen, zonder dat iemand het wist; en gelyk het hem in de zin kwam, zo verveel hij het ook overtuigd uit hij en een veroverende harnas van hem, Adriano gelaten, die van de lieide afstie, namen op reure woen op een laat naar naar haargarden, bepalen die met twee edelheut, zekelien vol dro, verlieten Florence en kwamen langs een oeweg, toen het reeds nacht was, in de veldte van Mugnone aan. Daar maakten zij rechtscheert en reden alsof zij van de Ravenna veroverden, op het huis af en kloppen op de deur van de braven woen. Die deed hun spoedig open, omdat hij bevald goed konde.

Pinaccio en tegen hem :

— Zeg, je moet ons overnacht herbergen; wij dachten nog tot Florence te komen, maar we hebben ondanks onze haast toch een klein prizen aan zo late, als je niet dat het is, hier aan te komen.

De waard antwoordde :

— Ge moet wel, Pinaccio, hoe ik er op hem ingesicht en zalde lieide, als hij

zijt, te herbergen, daar u echter de nacht aan onwaarschijnlijk voort heeft en daar u geen tijd meer overreken, omgeen anders kunt te rippen, herberg ik u zo gauw zo goed als ik kan.

De jeugtenaren stegen dus af, betenden de herberg, namen voor allen voor hun klessers en ston daarvoor voor de nacht met de waard van wat zij hadden meegenomen. Nu had de waard slechts een zeer klein kammer, waarin hij, zo goed en zo kwaad als hij kon, drie bedden geplaatst had, twee van de ene kant en het derde er tegenover aan de andere kant, zodat slechts zo weinig ruimte was overgebleven, dat men er nog niet gemakkelijk kon liggen. Van deze drie bedden liet de waard het middelste slechts voor de twee vrienden openmaken, en zij leiden er zich op zijn vriendelijke aan. Spoedig daarop, terwijl nog geen een van hen sliep, hoorden zij ook slapende luiden, beneid de waard zijn dochter, te een der overige te gaan liggen, en in het andere bleef hij met zijn vrouw, en die pleegde de niet met het kleine kind bij het bed, waar zij sliep. Toen op deze wijze alles geregeld was en Placcio, om welke aanwinsten ook al niet oogenam was, en een paarje geboefte, dat ieder van zijn eigen, stond hij achterop op een sleep naar het bed, waar zijn geliefde moede lag, en ging naast haar liggen. Hij wou door haar, zij het ook niet wist, en toen, vriendelijk ontwaakte en gaf zich aan met haar aan de door beiden binnen alles begrepen verrukking over.

Placcio vertelde nog bij het moede, toen het gebeurde, dat en het ten onverschillen, zodat de vrouw, die het hoorde, onverschillen. In haar beschouwing, dat het was anders kon waken, stond zij in het donker, zoals zij was, op en ging doorheen, maar zij liet haar gelaat had. Adriano, die daar niet op hiet, stond toevallig omhoog een rustzuchtig behoeft te overnemen op, en omdat hem, toen hij die ging door, de weg die de vrouw had meegenomen, in de weg stond, zodat hij er niet voorbij kon, zonder haar weg te zetten, wilde hij haar van haar

plaats verdragen en zette haar bij het bed, waarin hij zelf sliep. En toen hij nu oogenam, verloor hij een oogenam, gelukkig had, maar hij was in zijn bed, zonder zich verder om de weg te bekommeren. Nadat de vrouw bij haar slaakte gewicht had, dat het met het voorwerp der gevallen was, niets om het bij had, stond zij niet eerst het heil een, om verder te slaakte, maar hoorde, niet zonder de bij afschrijven te hebben, in de kamer terug en ging tusschen recht op het bed een, waar een man in sliep.

Daar zij echter de weg niet vond, zat zij bij zichzelf:

— Dwaarsel, die ik ben, wat zou ik daar gedaan hebben! Godvrees, ik zou er voor bij mijzelf gaten in het afgeven.

En doordat zij een laatste doorloop, stond zij de weg en legde zich in het bed er voor bij Adriano in de richting bij haar aan te gaan liggen. Toen Adriano, die nog niet was ingeslapen, dit merkte, ontwaakte hij haar vriendelijk, en vrolijk en luidde haar schreepe, zonder een woord te zeggen, maar dan onwaarschijnlijk het grootste gesongen vol. Onderstaand kwam Placcio voor, dat de sleep kon bij zijn moede een kammer verruken, en daar hij de begrepen afschrijven gelukkig had, stond hij van haar zijde op, om in zijn bed te gaan slapen, en toen hij daar kwam, gelukkig hij, omdat hij er de weg vond, dat het bed van de waard was. Daarom ging hij een paar stappen verder en legde zich bij de waard, en deze ontwaakte bij zijn komst.

In het geluk, bij Adriano zo zijn, zat Placcio:

— Verlyk, ik zeg je, er is niet anders dan Nicolaas; hij God behoeven, ik heb meer welzijn gemeten, dan ooit een man bij een vrouw, en ik zeg je, dat ik zenuwen om vader de niet in ben geweest, anders ik je verlaten heb.

Toen de waard deze tijd, die hem niet bijster beviel, hoorde, zat hij eerst bij zichzelf:

— Wat doet, hoe komt die hier?

En toen ad hij, over te horen den niet overleef:

— Placcio, dat is erg gemeten, en ik weet niet, waarom je me dit gedaan hebt; maar hij God behoeven, ik zal het je bevelen zinnen.

Toen Placcio, die niet een van de schrijvers was, zijn vergissing bemerkte, probeerde hij niet, mocht u weten, de waard naar vorengevoerd te maken, maar zei:

— Waarom ad je me bevelen zinnen? Wat kan je me doen?

De vrouw van de waard, die bij haar aanwinsten te zijn, zat tegen Adriano:

— Maar toch onze gaten, zij hebben, ik weet niet waarom, een onverschillen.

Adriano zat luidel:

— Laat ze beginnen, God zal ze straffen, ze hebben plaatsvervangend te veel gedruken.

De vrouw, wie het waarden, dat zij haar aan had komen raken, begreep duidelijk, toen zij Adriano hoorde spreken, maar en bij niet te gemeten was; daarom stond zij, en ging naar een room voor te zeggen, verstaad op, om de weg van haar kind, vroeg die, hoewel niet in de kamer afschrijven was, zo goed als zij de weg kon vinden, maar het bed, maar haar dochter slapen, en ging naast haar liggen; toen zij bij haar was, stond zij door de draaire ontwaakte was, en vroeg hem wat hij met Placcio had.

De man antwoordde:

— Maar je niet, wat hij zegt, dat hij waarden met Nicolaas gelukkig heeft?

De vrouw zei:

— Dat liet hij niet zijn niet: hij Nicolaas heeft hij niet gelogen, want ik ben bij haar aan liggen en inderdaad niet kunnen slapen. En je bent een ezel, want je hem gelooft. Jullie draken 's avonds zo veel, dat jullie 's nachts droeven en rondlopen, zonder er iets van te weten, en ten slotte wonder wat geloven; het is wonder, dat jullie je heb niet breken. Maar wat doet Placcio

door? Waarom blijft hij niet in zijn bed?

Adriano van zijn kant, die nog dat de vrouw haar en haar dochter schiedt uitspreken te bevelen, zei:

— Placcio, al kinderlijk heb ik je gezegd, dat je niet moet rondlopen, omdat deze ongeluk, om in de sleep op te staan en dat, wat je droeven, als onverschillen te vertellen, je nog daar op staat en hooren; hoe zeer hij, bleef een, nog niet!

Toen de waard hoorde, wat zijn vrouw niet en wat Adriano zei, gelukkig hij in alle ernst, dat Placcio droeven, daarom pakte hij hem bij de schouder, schiedde hem, riep hem aan en zei:

— Placcio, word wakker, ga naar je bed terug.

Placcio, die van dat geprent het nadij te begrepen had, begon als iemand, die domme oren te hebben, zodat de waard zich niet bevelen van het lachen. Eindelijk echter deed hij, of hij door het schudden een weinig wakker werd en hij riep Adriano en zei:

— Is het dan ad, dat je me zegt?

Adriano zei:

— Verdikk, kom toch hier.

Eindelijk stond Placcio, die niet nog steeds slapend bleef, om het bed van de waard op en ging bij Adriano in het bed terug. En toen het dag was en zij waren opgewaakt, pleegde de waard hem lachend met zijn geloven. En zo kwam van de ene schiedt de andere, tot de twee jongelui hun klessers hadden en, nadat zij hun vollen opgehoed en met de waard een drink gemeten hadden, te paard gingen, en naar Florence te rippen, en alzo ending een verleden, dat de waard zo laag en met zelf een goed resultaat verlopen was.

En toen zij andere waren gevonden hadden, kwam Placcio nog afwijkt met Nicolaas samen, die haar moeder bevestigde, dat hij werkelijk gelukkig had. Daarom niet de vrouw, Adriano's omhelzingen lachend, bij zichzelf, dat zij alleen toen wakker was geweest.

Sentimentele brieven van onze lezers

IN DE EIGEN VAL GETUIMELD

Ik ben een jong gehand met een jonge man, die me heel veel vertrouwen inbrengende en waarvan ik dacht dat ik verzekerd kon zijn van zijn trouw. Na een jaar huwelijk, met toen ik een kind verwachtte, veranderde mijn man een anderzinnige en kreeg hiervoor enkele maanden gevangenisstraf. Ik kocht zich niet inbrengen hoewel hij dat ontgeloofde in mijn geloof in hem en ik wist het ik me troosten. Toen hij uit de gevangenis kwam, dacht ik dat hij zeer lief voor mij zou zijn en me zeker vergiffenis zou vragen. Maar niets van dit alles, intusschen, hij gedroeg zich overtuigend op het resultaat van het huwelijk af, ik heb hem niet gelijkt maar teruggekeerd en heb een andere minner gevonden. Hij is zelfs geen mooie man, maar zeer vriendelijk en lief. Vooreerst moesten we

eerwel een akkoord dat het een overtuiging moest blijven en dat ik hem niet hield. Maar ik viel in mijn eigen valstrik. Ik begon deze wellevende man zeer lief te krijgen. Maar dan was mijn minner erop dat hij gehand was en dat kinderen had en er nooit een van denken zijn voor te verlaten. Zelf heb ik echter nog niet een echtscheiding gelicht. Het leven lacht me niet meer toe. Ik ben tenslotte reed.

Ik kocht nu minnaar niet vervullen want hij houdt zich aan de afspraak die ik zelf heb opgesteld. Ik zie je dan moeizaam samen met hem te breken maar ik twijfel of je er de kracht toe bent. En toch zou je moeten weten en verknod je je leven. Waarom kom je niet terug naar je man. Elk een begint een een loop in zijn leven. Het is namelijk niet moet wat hij heeft gedaan maar hij is nog bitter nog niet als a

en heeft daarom ook nog niet zoveel levenservaring. Dat hij overduidelijk was en hij was bestend en zijn terugkeer uit de gevangenis is zeer normaal. Het is een natuurlijke reactie. Hij heeft zich voorbereid op een levens van beschuldiging en heeft zich hiertoe gehand. Dat verliest zijn houding. Maar ik ben er zeker van dat de jongen het leven terug met jou wilt beginnen op de oude voet en dat hij dan zeker geen tweede maal zich zal moeten in dezelfde situatie. Ten andere, u hebt hem niet meer te verwijzen. Ik heb niet hetzelfde gedaan. Alleen kon een man het risico lopen een anderzinnige te verliezen met hem die zeer kwalijk wordt gevonden. Voorzeker heeft hijzelf toen niet wat een gevoel hij had en handelde hij nog even onbesonnen als toen hij vrijgeloof was. Maak het dan terug goed met uw man. Tenslotte heb je een kindje van hem en dat mag er zeker niet onder lijden.

DE EEUWIGE GESCHIEDENIS

Gehelpt door het toeval heb ik kennis gemaakt met een 35-jarige man, een zeer aangename persoon, zeer vriendelijk en die een goede herinnering heeft en nog meer een mooie auto. Ik heb met hem een maand uitgegaan. Ik heb zijn naam en adres. Na drie weken zegde hij zonder mij niet meer te kunnen leven en vroeg me ten huwelijk. Ik was dolgelukkig en stemde daadwerkelijk toe. Natuurlijk stiep hij nog dezelfde nacht bij mij, hij wist van spreken natuurlijk, want ik deed de hele nacht geen oog dicht en wanneer de dag in de lucht kwam lag ik als gebroken op het bed. De huwelijksdatum werd op een februari's avond gepland en ik konde acht dagen van vroege huwelijks geluk. Dan zonder de minste waarschuwing verdween hij. Ik begreep me niet en al eerst naar zijn adres, denkend dat hij erom terug zou zijn. Gelukkig dat ik was! Op het adres stond ik een oude man, die laatste van de naam die ik vroeg. Hij had evenwel geen adres en stichtte begreep hij niet het nut van wat ik hem vertelde. Er was geen tijd meer, mijn minnaar had zich in vele adressen en namen teruggekeerd om me beter te kunnen bedienen met een valde huwelijksbrieven. Enkele dagen later dan ontving ik een stichtende brief met verdachte hand was geschreven: "Ik hou van jou en ik ben

vader van drie kinderen. Vergeet me." Ik begreep nu dat hij van de valstrik van zijn echtgenote geïntereerd had om zich op mijn ontzorgen te vermaken! Deze overtuiging was heel met mijn ongelukkig gemaakt. Wat denk u van zulk een droomfiguur?

Natuurlijk is hij een overtuiging van een overtuiging, wel wetend dat de beste manier om een man te verliezen is met hem te gaan slapen. Het is een waarheid zo groot als een olifant. En wat zien we nu geboren. Na geloven de minnaar wachte dat ze een man aan zich konnen houden door zich aan hem te geven? Waarom? Futuisme? Geluk? Of domheid? Ik weet niet want waarom de moderne vrouw niet en vertrouwen heeft, weet dat een man nog altijd dezelfde man is van vroeger. Niet sterker of niet beter. Het is een man en eenmaal door zijn natuur ingegeven om zoveel mogelijk meisjes te verliezen. Het is een man die niet om te krijgen. Tot hier en niet verder!

— Ik heb je nog een laatste kans, Melba: hij of ik!

SADISTISCHE DOODSLAG EN LUSTMOORD !

Het is van het grootste belang dat we een verschil zien tussen lustmoorden en andere vormen van doodslag.

In gevallen van lustmoord zal we altijd bereken vinden dat de dood het gevolg was van pijniging, met alle karaktersistieke kenmerken van de cotardische moorden, o.a. vernedering der gezichten, leven, amputatie van ledematen, een totaal vernietigd zelfbeeld, met opgevoelde ijerwondige organen en soms zelfs uitgebreide atrofische organen. De moordenaar handelt in zijn geval in een aanval van voortdurende waan.

Toch is er een verschil tussen lustmoord en sadistische doodslag.

Bij lustmoord is er sprake van vernietiging van de gezichten, sadistische doodslag is een betrekkelijk milde vorm, waarbij is onder geval de zwaarte niet voorop staat.

De wetenschappelijke lustmoordenaar is gepassioneerd, terwijl het bij gewone sadistische doodslag moord met voorbedachte raed is.

In beide gevallen is de moord een uiting van enorme spanningen, de lustmoordenaar krijgt daarbij eenzelfde bevrediging door het slachtoffer lichamelijk leed toe te brengen, het te pijnigen en te vernietigen. Het is karakteristiek voor zulke moordenaren om niet te willen laten of lief te hebben.

Zij willen niet dat iemand anders het

object van hun gevoelens heeft. Zij zijn de enige eigenaars.

Deze mensen lijden aan een afwijking van de sociale instincten.

Dit is de eerste in een medisch standpunt zeer belangrijk, omdat hier altijd de vraag over de voorbedachte raad een punt is, de meest van straf hangt dan ook af van het feit of de moord werd gepleegd tijdens sociale opvoeding of dat de vooropgevoelde bedoelingen aanwezig waren. Bij de lustmoordenaar vinden we, precies zoals bij de andere soorten sadisten, de oorzaken van de misdadige variëren van plaats tot plaats. De sadist volgt, in zijn rol van pijniger en lustmoordenaar, meermalen betrekkelijke patronen.

Het lijkt alsof iedere gedijt in een soort sfeer; nieuwe methoden worden praktisch nooit uitgevonden.

Het volgende geval illustreert de brutale sadistische moordenaren.

Deer van bekende de moord op een aantrekkelijke jonge vrouw, is een feit. Hij was naar haar omgebracht, waar hij haar vermoord heeft met een mes, haar hoofd was leeg van haar romp gescheiden.

Toen hij voor onderzoek aan het werd binnengebracht was hij op geen enkele manier van straf of opgewonden, behalve toen hij zag merkte dat zijn verhaal in twijfel betrokken werd.

Geval G.

Stedelijkmoord

G — leeftijd: 24 jaar; roep: beroep: postier. Hij heeft de haren schoon en een paar alen, doelloos.

Psychisch geschiedenis

Zijn vader is overleden. Zijn moeder is nog in leven. Edele braver en één zuster, beiden in leven.

Karakteristiek, epilepsie en lichamelijke kwalen in de familie.

Gedrag

Nieuwe kinderziekten; hij ontziet ooit syphilis te krijgen gehad; heeft drie keer gewettigd gehad, de laatste keer drie maanden geleden. Hij zegt eenzaam gevoelens te hebben gehad op zeventienjarige leeftijd, en gematigdheid te hebben sinds zijn kindertijd, ondanks het feit dat hij genoeg vrouwen had, waaronder zelfs vijf blonde meisjes. Hij beweert een paase met een van die

blonde meisjes te hebben samengeteld, maar is toch doorgeslagen met maatschappij.

Op het ogenblik woont hij samen met een meisje van zijn eigen ras, deze verhouding duurt al twee jaar. Op de vraag welke uitwerking alcohol op hem heeft, antwoordde hij: «Als ik drink, krijg ik zin om de hele nacht te dansen, en als ik gedronken heb, duurt het een hele tijd voor ik klaarkom».

Lichamelijke onderzoek

Hij is goed ontwikkeld en goed gevoeld, actief, schuchter type, malacien; hij heeft enige lichte lichte op de ledematen, waarvan hij zegt dat het werd toegebracht door een vriendin. Het lichte is goed gemiddeld. Ook heeft hij een lichte aan de halswilleboog, waarvan hij zegt het bij een auto-ongeluk te hebben opgelopen.

Hij heeft dramatische, halfgeloof op. Hij heeft een kinderlijk overtuiging gericht, met dikke lippen en een Afrikaans naar Krachtig gesproken.

Psychisch onderzoek

Goede oriëntatie van het tijdsysteem, tijd en plaats. Geen angstgevoelens of hallucinaties. Zijn algemene kennis is redelijk. Prompt, positief. Hij zegt een goede ochtend te hebben en goed te kunnen slapen. Hij gebruikt tabak en alcohol en heeft diverse keren marihuana gebruikt.

Verklaringen met betrekking

tot zijn verdediging:

Han werden vangen gesteld, waarop hij de hiernavolgende antwoorden gaf:

Op welke manier heeft u de dame in kwestie 13 gedood?

— Ik doodde haar met een mes.

Wat deed u daarna met het mes?

— Dat kan ik me niet herinneren.

Vertel me wat er in u omging en neem mij de reden waarom u haar doodde.

— Een man met een moeder en een heil op kwam naar me toe en zei me dat ik haar moest doden. Het leek alsof hij bang was de weg wilde vinden. Hij bood me geld aan, en ik ben altijd wel bereid was te verhooren.

Kende u de man?

— Nee, ik heb hem nooit tevoren gezien, daarna ook niet.

Wat u de vrouw aan voor of na de moord?

— U bedoelt of ik haar verkracht? Nee, dat deed ik niet.

Hoe kwam u de couchette binnen?

— Door een de gordijnen te openen.

Makste u haar wakker?

— Toen ik de couchette binnenkwam, bewoog ze, dan legde ik mijn hand op haar om te merken of ze sliep of wakker was.

Op welke plaats legde u uw handen? Op haar heft, of op andere delen van het lichaam?

— Nee, ik legde alleen mijn handen op haar — ik weet niet precies waan ik reikte haar even aan, en toen niet te: «Wie ben je?» waaraan ze wilde optuim.

Zie ze nog iets anders?

— Hij kan zijn dat ze gezegd heeft: «Wat wil je?» waarop ik zei: «Doe het gordijn dicht». Dat deed ze. Ik was behoorlijk dronken en het is moeilijk om me te herinneren wat er gebeurd is.

Probeer nu aan te denken wat er werkelijk gebeurde toen u met haar in de couchette was.

— Ik zal u de waarheid vertellen. Ik doodel haar.

Zou u me niet precies kunnen vertellen wat er gebeurde?

— Ik was niet helemaal helder; ik was dronken, maar zij wilde meer weten wie ik was en wat ik wilde, en ik zei niets. «Dat moet niets zijn».

Op welke manier doodel u haar?

— Ik zei bovenop haar — ik kan het me niet helemaal herinneren, maar ik doodel haar met het mes.

In welke hand had u het mes?

— In mijn rechterhand.

Waar steek u haar?

— In de hals.

Heeft ze iets gezegd?

— Ik kan het me niet herinneren, ik weet alleen dat ze inder oogenblik en daarbij veel kreunde.

Nota: hier werd hem tevens gevraagd of hij iets achterwaarts of pervers met zijn slachtoffer had gedaan. Hij ontkende dit.

Heeft u haar gekust?

— Nee.

Wat deed u nadat u haar gestoken heeft?

— Ik kan me niet herinneren of ik haar

meer dan een keer heb gestoken, ik weet in ieder geval dat ik haar één keer stak.

Wat deed u daarna?

— Ik liek of ik haar veilig was, en rende weg; ik ging terug naar de restauratie-wagen. Heeft u het mes afgewassen?

— Ik denk het niet, maar ik weet het niet zeker.

Wat heeft u met het mes gedaan?

— Ik weet het niet, maar ik heb het niet weggegooid.

Heeft u uw handen gewassen of ze aan een handdoek afgeveegd?

— Nee.

Wat voor mes heeft u gebruikt?

— Een stiletto, ik heb de vrouw gedood en ik wil de waarheid vertellen: ik stak het mes in de nek van de vrouw.

Nota: hier werd C. verteld dat men informatie had gekregen dat de vrouw niet met een mes was vermoord, maar gewond moest zijn. Hier werd gevraagd of hij daar iets van wist. Dit maakte hem woedend. Hij sloeg met zijn vuisten op het bureau, zprong op en schreeuwde: «Zij is gewond! — wel verdoem — dat ze zeggen dat ze gewond is. Ik voel voor de gek gekend. Zij is niet gewond; ze is met een mes niet vermoord dat iemand mij voor was ik heb die vrouw gedood, en ik wil mijn mededeling».

Nota: C. spreekt nu droge die bekent hij laat een menochische kant van zijn karakter zien; hij toont geen verhoefte herinnering, maar hij wil zijn mededelingen en wil zijn ego niet brengen. Hij wil boeten voor zijn misdadend en gaat die aan geen ander. Hij is niet trots op zijn daad. Hij is hoed (emotioneel krigende) en toont geen weening of andere diepe gevoelens.

U zei dat u de daad doodel?

— Ik heb die vrouw gedood en ik wil mijn mededelingen.

Op welke wijze van de dag of nacht heeft u haar gedood?

— Ik weet het niet precies, maar ik denk dat het ongeveer half vier of vier uur in de ochtend was. Ik was dronken, maar ik kan me herinneren dat mijn wekker om ongeveer 3.15 uur afging.

Wat deed u toen u opstand?

— Ik kan me herinneren dat ik naar de restauratie-wagen ging. Missie daar was ik

meer lang, want ik begon te denken aan de vrouw in couchette 13, en aan de gruwelijke man die me over haar verleidde; ze bleef me bezig houden.

Wat deed u toen?

— Ik wilde een mes, en ging terug om te zien of er iemand in de buurt was. De kant was veilig. Ik kan het me niet goed herinneren, maar ik denk dat ik naar de laatste gang, daarna naar de wagon voor de toeristenklasse, waar ik een vent tegenkwam die me vroeg waar de restaurant was. Ik weet hem de weg, en ik ging weer terug naar de toeristenklasse. Ik liep die wagon een paar keer door om te kijken of er niemand was.

Wat deed u toen?

— Ik kwam terecht in de slaapholding en stond de gordijnen open van couchette 13. Ik heb haar gedood en ik wil mijn mededelingen. Ik zeg dat ik haar gedood heb.

Dinkt u dat het goed of verkeerd is om te doden?

— Als ik iets zie, waarvan ik houd, of wat ik haat, dan wil ik niet dat er iets mee gebeurt, dan wil ik het hebben, maar als ik droomde hem dan doek ik iets dat mij in de weg staat — ik doek.

Verlof me eens wat u veel als u drinkt?

— Ik voel me groter en sterker als ik drink.

Heeft u weiger of eens iemand willen doden?

— Ik heb dat gevoel vaak wanneer ik drink.

Wat voel u wanneer u bloed ziet?

— Ik houd ervan bloed te zien. Ik voel me goed en geweldig — ik voel me alsof ik alles en iedereen aanpak. Ik houd van vrouwen en als ik droomde ben wil ik mensen. Ik ben een ergens gewast waar veel geschiedt word, een politiegang werd gemaakt en er was overal bloed. Ik wilde er heen gaan, door het bloed lopen en mijn schouwen met bloed nimmer. Ik houd van bloed. (Het hoogtepunt voor de audit is het zien van bloed).

Analyse en conclusie:

Volgens de artsen en de juristen is deze man tijdens het onderzoek onbetrouwbaar. Alhoewel hij beweert onder invloed te zijn geweest, geeft hij toch toe dat hij

drinkt om zich «geweldig» (krachtig, machtig) te voelen, dat drinken zijn verlangens naar bloede vrouwen vermenigvuldigt, en dat — als hij gedronken heeft — iets hem in de weg staat bij dat wil doden.

Hij is erg trots op wat hij gedaan heeft, zelfs na erg dat degene die hem oedermocht, en die niet veel van het geval wist, tijdens het eerste vraaggesprek twijfelde aan de geloofwaardigheid van het verhaal en hem als een onzuiver en een leugenaar beschreef.

Nota: De leugenaar kan worden overgeslept door zijn eigen leugens, dit is een proces dat in veel gevallen de stempel draagt van zielelijke opvoeding (de opvoeding van het lieten).

Desondanks is dit individu een gewarigter misdad. Hij wil onder de classificatie «slachtoffer en beroepsmededelingen» (hoede, op zichzelf gerichte persoonlijkheid), die zich om weg hielden door het leven, stender aan anderen te denken, en die op geen enkele manier tegen te houden zijn wanneer ze iets willen, ongeacht de straf die ze kunnen krijgen).

Hij is in de ben van zijn eigen belangrijkheid, en van zijn machteloosheid, die zo typerend is voor misdad. Hij is altijd zeer zelfbewust en verwerpt of verloor zijn opvoeding, als een hij de enige zijn met een krachtige ego. Hij achtst altijd met zijn opvoeding in staat van oedeling te zijn. Hij is weer en ruchtloosheid individuen, wiens enige bedoeling en zin in het leven sucht is. Hij is op geen enkele wijze geïnteresseerd in de mensen om hem heen of in de gemeenschap.

Het opvallende luidende motief van mensen van zijn soort is:

«Ik ben ik — en buiten mij bestaat er niemand». Zijn doel is vermindering van zijn macht en verhoging van zijn prestige in zijn eigen ogen en voor hem zelf.

In zijn opmerkingen over het vernietigen van de dingen die hem in de weg staan, of over dingen waar hij van boest of die hij haat, laat hij de ware natuur van de misdad man voor komen. In zijn opmerkingen over bloed laat hij zijn verhoefte kant zien en toont dat hij het slachtoffer enkel en alleen heeft gedood om zijn recht naar bloed

te kunnen bevredigen. En, op deze manier heeft hij zijn sterke seksuele behoefte bevredigd door zijn gewelddadigheid ten opzichte van het mooie blonde meisje, dat hij voor zich wilde hebben. Hij wilde niet dat iemand anders haar zou bezitten. We kennen door zijn verklaringen, zijn gekweldheid en opzichte van blonde vrouwen.

Het is natuurlijk zwaar theoretisch als we gaan bedenken wat had kunnen gebeuren, als hij meer tijd had gehad. Het is karakteristiek voor seksistische misdadigers om opmerkingen te maken als: «Ik had er van bloed te zien, het maakt me dat ik me geweldig voel. Als ik zie zie dat ik haat of vrees van ik haat, dan wil ik niet dat er iets mee gebeurt, maar dan wil ik het hebben.»

De moord op dit slachtoffer was geen opzicht, maar was niet of meer van tevoren beraden door de eigen aktiviteiten.

(De man is sindsdien vastgeboeid: hij werd veroordeeld volgens moord met voorbedachte raad, waarna hij werd terechtgesteld.)

Het volgende geval illustreert nu de lustmoordenaar: bloed, berokkend, egoïstisch sadist. Dit individu werd gearresteerd, verdacht van het op wrede manier doden van een jong meisje, dat hij in een dansing had ontmoet.

Ze hadden samen wat gedronken en hij had haar naar huis begeleid. Zij werd gevonden in een long bus, op een vroege ochtend en gewond. Haar genitaliën waren gesneden, hij had haar ook aangerand. Haar ingewanden pulden uit haar vagina.

Geval B.
Stedelijkraai

B. — leeftijd: 23 jaar / blonde man. Zijn beroep was slager, hij was werkzaam in een slachtbus. Hij heeft de lagere school doorlopen.

Feitelijke geschiedenis

Zijn ouders leven samen. Er is wat kindersterfheid en epilepsie en de familie, **Geschiedenis**

Hij heeft altijd een goede gezondheid gekend. Hij heeft regelmatige gewoonten. Hij rookt en drinkt vaak enorme hoeveelheden alcohol. Hij ontkent seksuele gebreken te hebben. Hij is nooit getrouwd geweest. Hij heeft een eenzame jeugd van

geleidelijke opgelopen. Zijn seksualiteit werd ontwaakt zijn negende levensjaar gewekt met masturbatie; toen hij ongeveer twaalf jaar oud was, had hij zijn eerste seksuele gemeenschap met een tien oudere meisje. Hij heeft diverse meisjes en vrouwen gehad. Hij ontkent homoseksuele tendensen. Hij zegt dat sommige meisjes, met wie hij seks had, de illusie op hen roepten. Zijn strijd toont aan dat hij onder met de wet in conflict is geweest, en op de vraag over het aanranden en vermoorden van een bepaald jong slachtoffer, ontkent hij schuldig te zijn, en lecht hij maar wat.

Echsenlijk onderzoek

Hij is goed ontwikkeld en goed gevoeld. Goed ontwikkelde genitaliën. Verder niets bijzonder.

Psychisch onderzoek

Hij is op alle gebied goed geïnteresseerd, heeft geen hallucinaties of dromen. Hij kan goed met mensen omgaan, hij is egoïstisch en ego-centrisch, en hij blaft over zijn vreeszorgs, op meisjes. Hij houdt van dansen en drinken in het gezelschap van vrouwen. Hij is koud, en noemde geen enkele vreeszorg over de misdaden die hij gepleegd heeft, wat hem ook werd gevraagd.

Verklaringen met betrekking tot zijn verdrinking

Tijdens het onderzoek ontdekte B. de moord, hij gaf wel toe met het meisje in de dansing te zijn geweest, maar haar later, op weg naar huis, in een ingesloten bus te hebben gevonden. Het was zijn bedoeling om haar naar de plek mee te nemen, zoals hij met andere meisjes had gedaan. Hij verklaart: «Zij beloonde me met me te gaan, maar ze heeft haar woord niet. Toen ik er later langere kwam zag ik iemand op de grond liggen. Ik wist niet of het een man of een vrouw was, dan ging ik dat onderzoeken. Ik ontdekte dat het het meisje uit de dansing was. Ik dacht dat ze een black-out had, en ik vond dat ik wel mocht krijgen wat ze beloonde was. Ik ging op mijn knieën liggen, spreukde haar kussen en zag dat ze geen breukte was had. Dan besloot ik mijn penis in voorwaartse, zegde dat die stijl werd en ging bovenop haar liggen, met mijn linker-

hand stepte ik mijn penis in haar vagina. Toen voelde ik iets abnormaals klevende. Ik pakte mijn broek, en maakte dat ik wegkwam».

Analysen en conclusie:

Dit individuele ontkent, hoewel hij toegestemt met het slachtoffer in zijn armen geweest, de werkelijke moord op het meisje. Hij is overtuigd en ingetruwd in zijn beweringen, en hij was heel weinig medewerkend tijdens het onderzoek. Hij is medisch en wereldlijk toekomstigverhaal, hij is een lichamenlijk sterke Mexicaanse knop (type

Don Juan), want seksuele opzichten groter zijn dan normaal. Hij is ten allen tijde koud en berekend, toont een klein beetje berouw over zijn misdaden, en over het feit dat hij van een kindmoord wordt beschuldigd. Hij heeft meer aanradingen op zijn geweten, en hij kan worden gekweld door al een succesvol delinquent, en als een historisch misdadiger. Zijn patroon is karakteristiek voor wat hij is — een vrouw seksueel sadist en een lustmoordenaar. (Dit individu werd schuldig bevonden en veroordeeld tot levenslange gevangenschap.)

— Ik begin te geloven, Karel, dat je liefdesbeten niet in hun smaak zijn gevallen!

Dokter Kinsey achterna

Voor onze ouders was de seksualiteit nog taboe. Er mocht niet over gepraat of geschreven worden. De kinderen werden in de grootste onwetendheid gelaten. De drama's, die later uit deze onwetendheid voortvloeden, werden op de rekening der geslachtsdrift geschreven, want was de geslachtsdrift niet het werk van de duivel, natuur van het kwaad?

Gelukkig is deze opvatting na de tweede wereldoorlog fel gewijzigd en de jongeren, die stilaan het heft in handen krijgen aanzien de seksualiteit niet langer meer als iets vuils. Alhoewel de ouderen zich nog blijven verzetten en protesteren en niet de verouderde en niet aangepaste wetten en kouspachtig dreigen, vindt de nieuwe veroverde vrijheid, de ware zin van het leven, meer en meer veld waarmee het gezag rekening moet houden.

De eerste man die deze taboe aanviel en van de seksualiteit gemeengoed maakte was zonder twijfel de vernaarde Dokter Kinsey, de moderne Freud. Zijn werk is een mijlpaal in de seksuologie en maakte tevens een einde aan het vooroordeel dat seks in de daistemon moet worden gehouden.

Kinsey's werk bestond er vooral in de mensen nogmaals hun seksuele gedragingen en gedachten te ondervragen.

In deze rubriek zullen wij hetzelfde doen, dus Kinsey achterna.

DRIE POPPEN EN DE LIEFDE

Wij ondervroegen drie jonge vrouwen Zij behielden ons de waarheid te vertellen en niets anders dan de waarheid. Wij stelden ze even voor:

FRANÇOISE: 22 jaar, verpleegster, klein, elegant, niet mooi, gehuwd, een kind.

PASCALE: 19 jaar, secretaresse, groot en wilderend gevormd, mini-gekleed, vrijgezel.

DENISE: 17 jaar, studente, middelmatig van gestalte, mini-gekleed en vraagzinken.

Op welke onderzoek heb je de eerste maal een man ontmoet?

FRANÇOISE: 19 jaar, mijn toekomstige verloofde.

PASCALE: 15 jaar, een vriend.

DENISE: 14 jaar, een schoolvriend.

Welk effect heeft je dit verzoek?

FRANÇOISE: Aangenaam.

PASCALE: Zeer aangenaam.

DENISE: (Gruilde zich niet uitgesproken).

Vroede ik zich bij deze eerste lichaamsdemonstratie vooruit of achteruit op uw onderzoek?

FRANÇOISE: Achteruit.

PASCALE: Vooruit.

DENISE: (Heeft zich niet kunnen uitgespreken).

Commentaar: notice dat de megen striede jonger gene toeren waaruit dus wel blijft dat de waande van een zoen... devalueret.

Lofte de geslachtsdrift niet of is het uit voorzichtigheid?

FRANÇOISE: Gehuwd zijde houd ik van de ver doorgebraven flirt...

PASCALE: Als ongehuwde wil ik het

Op een verzoek heeft Denise ons haar foto geschonden en zij blootte eveneens.

gevoel niet lopen om van mijn ouders een flinke beloning te krijgen. Maar ik heb van een uitent doorgebraven flirt.

DENISE: Uit voorzichtigheid heb ik strengen tot, zoeente en andere lusten...

Hoeveel maanden heb je met een overweg tot de orde moeten roepen?

FRANÇOISE: Alleen behalve mijn man, die denken dat te door mijn vriendelijkheid zich verpastigden mogen veroordelen.

PASCALE EN DENISE: Geen enkele. Een klein plezierje ontvart overnaad en is voor reender aangenaam. Een onschuld?

FRANÇOISE: Een enkel!
Commentaar: Bravo!.. En de felicitaties aan de echtgenoot!

PASCALIE EN DENISE: Valis.
Is het het huwelijk die je het paragrafenot heeft gekend?

FRANÇOISE: Ja.
PASCALIE: Ik weet het nog niet. De eerste keer heeft het mij geen groot geschrokken.

DENISE: Ik denk niet dat ik het getuigd zal hebben een zending te wachten.

Liek uw eerste liefdesnacht je een paragrafische belevens of een oeverloofde sprakende?

FRANÇOISE: Soms!
Commentaar: Kersverse felicitaties aan de echtgenoot.

PASCALIE: Mijn geluksverder flitsen stellen me reeds tevreden. Maar ik ben vol hoop als de grote dag of moet ik nacht zeggen, komt.

DENISE: (hoor niet zeggen).
Ziet U even oud als uw man of uw vriend?

FRANÇOISE: Drie jaar jonger.

PASCALIE: Zes jaar jonger (blonnd...)

DENISE: Ja.

Hoe vaak bent U verliefd geweest op het eerste zicht, en gelooft u eraan?

FRANÇOISE: Geen enkele maal. Mijn man was een jeugdvriend.

PASCALIE: Verschillende keren. En voor een van hen werd het een succes.

DENISE: De eerste is nog altijd mijn vriendje.

Weet je alles van de liefde?

ALLE DRIE: O, nee!

Hoe vaak weet U dagelijks onthield te worden?

FRANÇOISE: Eenmaal.

PASCALIE: Twee tot drie maal volgens onze wensen en de omstandigheden.

DENISE: Hierover kan ik nog niet oordelen.

Aan wat herkent U uw lustgevoelen voor een man?

FRANÇOISE: Aan zijn herdoopingsgen.

PASCALIE: Door een moedige.

DENISE: Ik ook.

Verscheidend is de verantwoordelijkheid of de vrees om betropt te worden uw verhouding?

FRANÇOISE: Voor mij is er natuurlijk geen enkel gevoel. Wij kunnen elkaar officieel beminnen en in onze kamer. Tenzij er toevallig een stervende lanta knemt.

PASCALIE: Aanverklare ben ik altijd zeer nerveus zodat ik minder het ben dan ik zou willen zijn, meer als het werkelijk goed is verprijt ik mijn hele aanwezigheid en omgeving.

DENISE: Ik vrees altijd betropt te worden in een houding die zou kunnen laten geloven dat ik betrouwen ben.

Hoeveel je van twee, nogal boeiende mensen of vrienden. Of van beiden?

FRANÇOISE: Wel, een man moet in de eerste plaats natuurlijk zeker kunnen zijn, maar geeft het ik wel enkele klappen op mijn billen en een beetje geweld is het aan der liefde.

PASCALIE: Mijn verhoorde is nacht en hij zou het niet moeten wagen mij te slaan.

DENISE: Ik verties de iedereen.

Hoe gedroeg je men zich op dit ogenblik?

ALLE DRIE: Zoals ik vern!

Wat doe je om je man aan je te binden?

FRANÇOISE: Een goede tafel.

PASCALIE: Op een verkleidde wijze gekleed gaan.

DENISE: Provocerend zijn.

Gelooft je temperaat te bezitten?

FRANÇOISE: Ik ben een kalme natuur.

PASCALIE: Ik heb te veel temperaat.

DENISE: Ik ook. Wel, dat dede ik minstens, maar ik hoop het nog niet te weten.

Hij is een zwakheden voor je dokter of je partner?

FRANÇOISE: Nee.

PASCALIE: Eekelke liefdesingen van de chet vengensdelijken de stanseren waarna we maeren werken.

DENISE: Nee, ze zijn alle twee te oud voor mij.

Op welke leeftijd denk je dat de liefde een einde neemt?

ALLE DRIE: Zo laat mogelijk.

Wanneer is de ideale leeftijd voor een man?

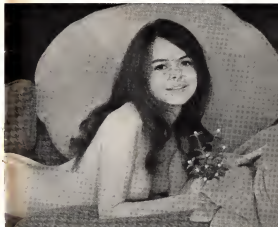
ALLE DRIE: Voor deze vraag onthieldt het ons aan ervaring.

Wat zou je liever overkomen: een huwelijk of een liefdesnacht?

FRANÇOISE: Een nacht.
PASCALIE EN DENISE: Een huwelijk.
Reeds is beetje paragrafische Françoise?
Wat is het belangrijkste tijden de liefde?
FRANÇOISE: De paus.
PASCALIE: Toot.

DENISE: Zachtheid.
Wat laat je door een man aantrekken?
FRANÇOISE: Zijn vriendteit.
PASCALIE: Zijn lijner.
DENISE: Zijn gelast.

Tot hier onze ondervraging en we denken wel dat de lezer ons heeft begrepen. Françoise, Denise en Pascalie zijn drie vrouwen, maar in feite waren ze toch één, alleen op verschillende leeftijden. Françoise is Pascalie en Denise geweest en Denise zal over Pascalie, Françoise worden. Want niets is zo veranderlijk als een vrouw... dat juist maakt haar zo aantrekkelijk!

— En toen we van Pascalie een sexy-full-foto van haar vroeger, bloosde zij niet wanneer zij bovenstaand kikkie overhandigde...

HET SPEL DER BENEN

In het licht van de mini-reiz, en we mogen wel zeggen, dat dat zowel letterlijk als figuurlijk is, heeft het spel der benen een grote betekenis gekregen. De mini-reiz is nu eenmaal geen modestie gebieden. Tegen alle postmodernistische voorstellingen in, is de mini nu reeds twee jaar oud en zelfs de koudere winterdagen kunnen hem niet verdriven. Het is dus zeer verrassend dat de banding der vrouwenbenen, die door de mini-look op meer dan verbluffende wijze onthuld worden, tel wordt kasterd door de ongelijke kleders en laat ons maar zeggen door platonsche bewonderaars. Het eerste min-reizige voor het jonge meisje, vooral wanneer ze pas tot puberteit overgaan is, is voor haar dan ook een hele opwinding, temeer daar ze voor het eerst geen raad weet met haar benen. De eerste dagen weet ze dan ook niet bepaald goed hoe ze haar benen moet houden of bewegen, want haar schuchterheid en verlegenheid moeten zich nog aanpassen aan deze moderne outfitting die geen gebieden maakt van haar benen en zelfs vaak zaken onthult die tot de grootste intimiteit behoort, vooral... wanneer een vrouw al maar zich nog gekend voelt! De vier volgende proeven geven hiervan een duidelijk voorbeeld met de metamorfose die zich voordoet...

Ik ga straks naar een party en moeder heeft gezegd dat ik me netjes moet houden en niet zoals een wilde-brak op een stoel mag zitten. Eerlijk gezegd met mijn mooi truiwag contrasteren benen die knie sterk dat heel wat problemen. Ik voel me werkelijk zo naakt, maar dat heb ik natuurlijk niet tegen mama gezegd (maar wat zal joep naar me kijken...

Tuoh wel verstand met al die jongens voor me en die naar me kijken. Ik durf nauwelijks mijn benen bewegen, 30 cm boven de knie was toch wel te veel te veel. Maar had gelijk.

Zo stijf blijven zitten is ook je ware rust. Ik krijg er de lemp van. Ik kan best m'n benen wat bewegen als ik m'n benen maar stijf tegen elkaar klem. Maar waarom lijkt joep niet?

Zietu nu lijkt joep wel maar oppassen is toch de boodschap. Een mouw al draagt ze een mooi hoek was ook weer niet allen te laten zien...

Daar komt die daveke Mene met haar super rana benen. Maar joepje sal niet naar ze kijken, minneverlindere!... daarvoor zorg ik wel!

HALLO
BLEEKGEZICHT...
EN ZEG ME
NU NIET DAT JE
DE ROODHUIDJES
VERKIEST...!

Welke
man
zou niet
zulk
'n pluim
op zijn
hoed
wilt
steken ?